

*Organitzant la joventut
transformant la realitat
construïm el socialisme!*

IV CONGRÉS DE JOVES COMUNISTES

**28, 29 i 30 de
novembre de 2008
[Cotxeres de Sants, BCN]**

**Document Polític
Tasques prioritàries
Document Sectorial**

Document polític

1 Crisis Internacional del Model Fordista

2 Vivim en una era “post-fordista”, post-estat del benestar, post-pacte de classe (era fordista després de la II
3 Guerra Mundial), post-estat intervencionista. La fi de l’era daurada del capitalisme va tenir efectes que van
4 conduir a l’hegemonia del neoliberalisme i al naixement de l’era de la globalització actual.

5 La crisi del model fordista, entre altres causes va venir provocada per: el trencament del sistema financer basat
6 en els acords de Bretton Woods; l’alça dels preus del petroli per la OPEP el 1973-74; l’onada de vagues a Europa
7 el 1968-70; l’augment dels salaris i la plena ocupació que van reduir les taxes de benefici; l’expansió del
8 Reaganisme i Thatcherisme i de les seves polítiques neoliberals durant la dècada dels 80 i l’esfondrament del
9 socialisme d’estat a finals de la dècada.

10 Des del 1973 fins els anys 90 es va viure una època de transició del model capitalista. El vell havia deixat de ser
11 eficient i el nou encara no s’havia assentat. La batalla es va començar a dur a terme al mercat financer privat, que
12 va assolir l’hegemonia en detriment de la regulació estatal. El capital financer començava a tallar les amarres que
13 l’unien al regne de la producció i l’economia real.

14 L’altre camp de batalla va ser l’esfera del treball. Els anys 80 va començar una ofensiva per desorganitzar els
15 treballadors en benefici del nou capitalisme: es va produir una reconversió industrial a Europa que va portar les
16 taxes d’atur a Espanya fins al 22%. A dia d’avui, als països “desenvolupats” només hi habiten 114 dels 580
17 milions de treballadors industrials del món.

18 Avui estem patint les conseqüències d’aquesta reconversió industrial. S’ha produït un important transvasament
19 de treballadors des del sector industrial al sector serveis. És en aquest sector on estan majoritàriament empleats
20 els joves (gairebé dues terceres parts d’aquest col·lectiu) i més del 80% en el cas de les dones. Aquest
21 transvasament ha provocat la disminució del nombre de centres tradicionals de treball, les fàbriques, dificultant
22 l’organització dels treballadors i deshomogeneïtzant les seves condicions laborals. Conseqüència d’això ha estat
23 la desregulació i la pèrdua gradual de drets laborals.

24 Els joves, les dones i els immigrants pateixen les conseqüències més negatives d’aquesta reconversió, amb salaris
25 menors que els dels seus companys de més edat, més atur i més temporalitat.

26 La nova etapa donava pas a una era de “fe” en el lliure mercat i a l’aparició d’un capitalisme desregulat, que
27 tractava d’imposar la lògica del mercat a tots els sectors de la societat. El neoliberalisme com a doctrina
28 començava a impulsar-se des dels agents socials, els ideòlegs i els polítics, pertanyents o al servei de la classe
29 dominant, a través d’una crítica a la intervenció de l’Estat en l’economia i una mercantilització dels drets
30 conquerits pels treballadors. Aquests últims, passen a ser “béns” o “serveis” adquiribles al mercat (salut,
31 educació, seguretat social, etc.). Els sindicats no van ser immunes a aquesta lògica i van començar a expressar la
32 necessitat de revisar els seus objectius, a fi de prioritzar més els “serveis” que afectaven als seus membres com a
33 individus en comptes del plantejament d’un canvi de model econòmic.

34 L’equilibri entre estat i mercat es va inclinar clarament a favor d’aquest darrer utilitzant com a argument la
35 ineficiència de l’Estat.

36 La creació d’un “sentit comú neoliberal”, també conegut com a pensament únic en el terreny de la teoria social i
37 econòmica, ha estat el resultat d’un projecte de “manufactura del consens”, tal i com l’anomena Chomsky, al qual
38 s’ha destinat tota la tecnologia dels mass-media. Aquest nou “sentit comú” ha penetrat profundament en el si de
39 les creences populars. La victòria del neoliberalisme com a model ideològic i cultural es fa palesa en el fet que ha
40 aconseguit convèncer a amplíssims sectors de les societats capitalistes i a la quasi totalitat de les seves elits
41 polítiques que no existeix alternativa.

42 Vivim el trencament de la sinergia entre expansió transnacional capitalista i el desenvolupament nacional de
43 l’estat capitalista, o el que és el mateix, entre el sistema de crèdits global no regulat i l’integritat fiscal de l’estat
44 del benestar keynessià, aplicant el monetarisme com a resposta a aquest trencament.

45 En conclusió, podem dir que després del fordisme el capitalisme no ha estat capaç de generar un nou paradigma
46 hegemònic que organitzi la producció i les relacions entre capital i el treball assalariat a les regions centrals.
47 Estem en una fase històrica d’impàs, en què les estructures de control de les que s’havia dotat el capitalisme es

1 comencen a desintegrar, sorgint-ne unes de noves. Aquests canvis, no obstant, no es produeixen sense conflictes
2 i enfrontaments.

3 **Globalització**

4 Avui, com en temps de Marx, la producció es troba en el centre del desenvolupament econòmic i social. Les
5 transformacions generades per la globalització poden haver reconfigurat el món del treball però no l'han
6 eliminat, la gent continua treballant. La globalització és un procés de redistribució de poder a escala mundial
7 entre classes socials (dels treballadors cap als capitalistes) i entre territoris (del sud al nord, de la perifèria al
8 centre).

9 Les ofensives monetaristes dels anys 80 i 90 contra el poder organitzat dels treballadors es van basar en tres
10 polítiques: en primer lloc, una reestructuració general de la indústria destinada a eliminar "l'excés de capacitat";
11 en segon lloc, l'increment de la causalitat i la precarització dels contractes de treball mitjançant l'augment de les
12 subcontractacions i les deslocalitzacions industrials i, en tercer i últim lloc, la corrent "dietètica" de les empreses,
13 orientada a reforçar la seva presència en les parts del procés productiu de major valor afegit (reenginyeria).

14 Les mesures van provocar una situació d'atur massiu, el deteriorament de la negociació col·lectiva (que va reduir
15 el poder dels treballadors) i la divisió de la classe obrera dins els països en estrats cada cop més segmentats
16 (fixes i temporals, amb contracte i il·legals, amb conveni i sense, etc.). Així mateix, es va distribuir la producció
17 entre diversos països i en molts sectors, reduint així l'impacte dels mètodes tradicionals de lluita dels sindicats,
18 com la vaga o el sabotatge, allargant la crisi de la classe obrera i la seva representació sociopolítica.

19 Davant el problema de dimensió del mercat que sorgeix de la creixent concentració de capital, les grans
20 empreses s'han bolcat a generar una societat de consum de masses que els permet fragmentar
21 internacionalment la classe obrera. Una part de la classe obrera tèxtil alemanya són els treballadors de Singapur i
22 Malàisia de les empreses alemanyes; una part de la classe obrera de la indústria electrònica dels Estats Units
23 d'Amèrica (EUA) són els treballadors mexicans o dominicans de les plantes de muntatge. En canvi, els sindicats
24 del tèxtil o de la indústria electrònica només representen als treballadors que viuen dins el territori nacional.

25 L'internacionalisme i l'organització dels treballadors són més necessaris que mai per defensar els interessos de
26 les classes populars. Cal reconstruir el bloc social antagonista per al conflicte capital/treball des d'una
27 perspectiva de classe.

28 **Internacional**

29 ***La decadència de l'hegemonia estatunidenca***

30 El llarg període d'hegemonia imperialista estatunidenca està en plena fase de transició. Una transició
31 determinada per diferents factors: els fracassos de les guerres a l'Afganistan i a l'Iraq, la creixent influència de la
32 Xina a l'economia mundial, la recent reaparició de Rússia com a potència energètica i militar o en menor grau el
33 canvi en les polítiques petrolieres de l'OPEP sota la presidència Veneçolana o l'alçament de l'Iran a l'Orient Mitjà.
34 Però si un factor està sent determinant en aquesta transició ha estat l'econòmic-financer.

35 La crisi financera de mitjans de 2007 amb les hipoteques d'alt risc als EUA va provocar una falta de liquidesa que
36 la reserva federal (Fed) va intentar regular mitjançant la rebaixa dels tipus d'interès, injectant així diners al
37 sistema financer. Una rebaixa que ja es venia produint per finançar les intervencions militars a l'exterior i que no
38 ha fet més que ajudar a l'augment del dèficit comercial estatunidenc.

39 La pèrdua progressiva del caràcter de moneda de reserva del dòlar a l'economia mundial i el diner que la Fed va
40 posar en circulació van ser dos dels factors principals que van justificar l'alça del preu del petroli. Però no van ser
41 els únics. La situació geopolítica des de l'invasió de l'Iraq va justificar les previsions sobre una interrupció en el
42 subministrament de petroli a la que les petrolieres no estan disposades.

43 El consum mundial de petroli ha augmentat en els últims anys, però no al ritme en què ho ha fet el seu preu,
44 especialment quan la producció tampoc ha canviat substancialment. La variació del preu del petroli és deguda als
45 efectes financers de la crisi i les mesures posteriors als EUA, a l'especulació per la possible interrupció en el
46 subministrament i a la devaluació del dòlar. A finals del 2007, el preu del petroli es fixava en els \$65, mentre que
47 a mitjans del 2008 va superar els \$140. Aquesta alça només es podia justificar per l'especulació sobre el seu preu
48 i l'acumulació d'estoc per part de les petrolieres. Però la por a una interrupció en el subministrament no és

1 descabellada; els EUA i Israel fa temps que amenacen l'Iran amb una intervenció militar que podria agreujar la
2 situació a una regió ja prou inestable, que concentra les majors reserves mundials de cru.

3 Els signes de debilitat que mostra la potència hegemònica a nivell econòmic i militar també tenen un cert reflex
4 en el pla polític. La contestació tant a nivell intern com extern de les guerres a l'Iraq i a l'Afganistan està tenint
5 repercussió i la pèrdua d'influència política a Amèrica Llatina és evident. Tanmateix, Europa segueix donant un
6 suport sòlid a la política exterior dels EUA.

7 A nivell cultural l'hegemonia capitalista segueix intacta. Els sistemes de dominació ideològica estan perfectament
8 inserits a la societat, i les visions individualistes, consumistes i xenòfobes s'estenen per tot el món.

9 ***El ressorgiment d'Àsia***

10 L'ascens de la Xina com potència hegemònica al sud-est asiàtic i una de les economies amb més creixement
11 econòmic del món no es pot celebrar com una victòria del socialisme. Avui, gran part de la mà d'obra asiàtica
12 treballa per les empreses europees i estatunidenques que s'han instal·lat allà. A la Xina l'empresa privada supera
13 ja en nombre i pes a la pública; la contradicció capital-treball i la lluita de classes estan a l'ordre del dia.

14 D'altra banda, una de les principals reivindicacions del moviment obrer, la seguretat laboral, està fortament
15 compromesa a la Xina, on les morts i els accidents es situen en nivells per càpita que doblen els d'Espanya (ja
16 elevats), en un país que compta amb una cinquena part de la població mundial.

17 Al costat de la Xina, el Nepal ha aconseguit aquest 2008 derrocar el règim monàrquic que perdurava des de feia
18 240 anys. Ha estat un triomf del poble nepalès, però també dels comunistes que des del 1996 fins el 2006 van
19 mantenir una lluita armada contra el règim feudal.

20 L'abril de 2006 el rey Gyanendra, que un any abans havia dissolt el govern i el parlament assumint tot el poder,
21 va acceptar reobrir el Parlament en espera de noves eleccions. Aquestes es van produir l'abril d'aquest any
22 obtenint el Partit Comunista del Nepal - Maoísta (PCN-M) la victòria i el govern de la nova República Federal.

23 No com a nou actor internacional, sinó ressorgit després d'un període de canvis, Rússia ha anat penetrant en
24 l'escena internacional ens els últims anys com una de les potències imperialistes. Segon país productor i
25 exportador de petroli i principal proveïdor energètic de l'Europa oriental, a nivell internacional Rússia actua
26 d'acord amb els interessos econòmics nacionals.

27 Portem anys de revifament de l'influència russa fora de les seves fronteres. En aquest sentit, hem d'entendre tot
28 el seguit de moviments, que s'estan donant tant al Caucas com a l'Àsia central, i sobretot en les antigues zones
29 d'influència soviètica, com una estratègia de Rússia de recuperació de l'hegemonia.

30 Així, la crisi d'Ossètia del Sud i Abkhàzia, amb l'enfrontament militar de Geòrgia i Rússia, i la posterior
31 mobilització de l'exèrcit i la diplomàcia estatunidenques no ha estat més que la posada en escena dels interessos
32 de les dues potències, en una regió amb interessos energètics pel pas de diferents gasoductes i oleoductes.

33 Però aquest és només un de tants d'una llarga llista d'aconteixements que van des de Bielorrússia, passant per
34 Ucraïna, la mateixa Geòrgia fa uns anys i els continus moviments dels EUA i Rússia, recuperant la tradicional
35 lluita per l'hegemonia a l'Àsia Central històricament anomenada "The Great Game".

36 ***Amèrica Llatina***

37 ***L'eix de l'esperança***

38 L'illa de Cuba continua essent un bastió important d'exemple i resistència a l'Amèrica front les agressions
39 constants dels EUA i els seus aliats. El procés que viu actualment l'illa no suposa cap "obertura", com els analistes
40 occidentals esmenten als seus anàlisis. Raúl Castro significa un continuisme quant a l'existència del règim
41 socialista, però si que és cert que s'estan formulant noves respostes a velles preguntes. Tot i això, aquest treball
42 ja s'estava desenvolupant en els últims anys de la presidència de Fidel. Mostra d'això són les eliminacions de lleis
43 restrictives que en l'actualitat ja no tenien cap sentit d'existència. Tanmateix, la situació a l'illa no deixa de ser
44 preocupant. Més de 15 anys de "período especial" es noten profundament i encara que la situació ja no és tan
45 tensa com fa pocs anys, hi ha errors estructurals importants que cal redreçar com la baixa productivitat,
46 problemes en la distribució d'aliments o el cultiu no extensiu de la terra. En aquest sentit, l'ajut de la República
47 Bolivariana de Veneçuela està resultant cabdal.

48 Una Veneçuela que es troba en plena efervescència. Si bé els resultats del referèndum de reforma constitucional
49 han suposat un endarreriment en l'avenç cap al socialisme, no signifiquen una derrota del procés bolivarià. Al

1 contrari, han servit per refer un fort anàlisi intern sobre quina és la situació i com conduir-la per arribar a bon
2 port. La constitució actual permet continuar cap al socialisme però a menys velocitat.

3 D'altra banda, cal destacar els avenços interns del procés chavista, com les molt notables millores en educació,
4 sanitat i habitatge. Pel què fa al control de l'economia nacional, cal destacar les nacionalitzacions d'importants
5 empreses de la indústria pesada com cimenteres, metal·lúrgiques i siderúrgiques, com és l'important cas de
6 SIDOR, remarcant aquí que el procés el van iniciar els propis treballadors.

7 Veneçuela també ha agafat el relleu del lideratge revolucionari de Cuba al continent i Hugo Chávez ha sorgit com
8 una figura cabdal dels processos d'Amèrica. La formació de l'Alternativa Bolivariana per a les Amèriques (ALBA)
9 s'ha concebut com a mur de contenció per a evitar les interferències ianquis i europees. En el si de l'Organització
10 d'Estats Americans (OEA), per primer cop no ha sortit escollit com a president el "doff" dels EUA.

11 Els insults occidentals perpetrats contra un president democràticament elegit com el ja famós "¿Por qué no te
12 callas?" del rei d'Espanya s'han d'emmarcar en una campanya de deslegitimació contra el govern Bolivarià.
13 Tanmateix, Veneçuela ha enfortit vincles amb la Federació Russa, comprant armament, tecnologia i començant a
14 construir una base russa a territori veneçolà per contrarrestar l'amenaça de la mobilització de la IV flota dels
15 EUA al mar del carib o les tenses relacions amb Colòmbia.

16 Bolívia es tracta sense cap mena de dubte del país amb unes contradiccions més obertes. Podríem dir que les
17 forces revolucionàries i reaccionàries es troben en un empat tècnic, que es tradueix en la gran inestabilitat del
18 país durant l'últim any.

19 El processos iniciats per Evo Morales han aconseguit reduir la pobresa, encara que també han posat en peu de
20 guerra l'oligarquia, que ha utilitzat com a arma els anomenats processos d'autonomia per a desestabilitzar el país
21 i no haver de dependre del govern central bolivià, podent continuar així els tractes amb les multinacionals i el
22 seu enriquiment a costa del poble de Bolívia.

23 Tot això ha portat Bolívia a la vora de la guerra civil i l'oposició ja ha demostrat el seu tarannà "diplomàtic", en
24 perpetrar massacres contra la població, majoritàriament indígena, que dóna recolzament al president. El país es
25 troba en un punt d'inflexió i una gran prova de foc per a la supervivència del procés revolucionari.

26 A Nicaragua la tornada del Frente Sandinista al capdavant del país després de més de 15 anys, amb Daniel Ortega
27 com a president, es pot considerar com un triomf i un pas més en l'expansió del procés bolivarià per Amèrica.

28 A l'Equador tenim una altra victòria a celebrar, amb l'arribada del president Rafael Correa, amb el partit
29 "Movimiento y PAIS (Patria Altiva I Soberana)" el gener del 2007, amb més del 55% dels vots a favor que s'alinea
30 amb el bloc liderat per Veneçuela.

31 La reforma constitucional, la fi de la concessió als ianquis de la base a l'Equador, la creació de nous llocs de
32 treball, la promesa de fer minvar la corrupció i evitar que més equatorians hagin que marxar fora del país per
33 guanyar-se la vida (una sagnia constant) han estat els eixos del seu programa electoral, dels quals ja ha complert
34 la creació d'una Assembla Constituent, la no negociació d'un Tractat de Lliure Comerç (TLC) amb els EUA i la
35 retirada de la concessió als EUA del territori per a la base militar de Mantua.

36 La crisi amb Colòmbia, desencadenada arrel del bombardeig de l'exèrcit colombià a un campament de les FARC-
37 EP en territori equatorià, on van morir Raúl Reyes i joves periodistes mexicans entre d'altres, va obligar a la
38 mobilització de l'exèrcit, amb suport de Veneçuela, cap a les fronteres colombianes i va provocar un alt risc de
39 guerra entre ambdós països, on finalment no va esclatar el conflicte.

40 Una guerra amb Colòmbia seria l'excusa perfecta per uns EUA militaristes que volguessin recuperar el control
41 dels països sudamericans que se'ls han anat escapant. Per això en aquest context, la pau és estratègicament
42 revolucionària i un deure assolir-la.

43 **Eix Monroeista**

44 Amèrica Llatina es troba en un moment d'inflexió. Els processos antineoliberals, tant els de caràcter reformista
45 com els anomenats bolivarians, han transformat la geopolítica de la regió. Aquí rau la importància de Colòmbia.
46 Es tracta d'un país de l'eix monroeista que encara persisteix, juntament amb el Perú, al con sud-americà, amb una
47 actitud obertament bel·ligerant cap als processos del seu voltant, com ho demostren el bombardeig a l'Equador i
48 la contínua intoxicació sobre els processos bolivarians a la seva població.

49 Dins d'aquesta estratègia del president Uribe, recolzada pels EUA, cal destacar l'atac que s'està produint contra
50 tot el moviment estudiantil i juvenil organitzat. Per exemple, amb l'acusació de terroristes a la "Asociación
51 Colombiana de Estudiantes Universitarios" (ACEU) i a la "Juventud Comunista Colombiana" (JUCO), arrel de les

1 massives protestes a diverses Universitats colombianes com a la Universidad Nacional, que es van saldar amb 9
 2 setmanes d'aturada de classes i la supressió del semestre per part del govern. Protestes que varen sorgir davant
 3 la voluntat d'imposició de l'"Estatuto Estudiantil" (una espècie de Bolonya a la colombiana) i que ens han de
 4 servir per veure la capacitat i voluntat de lluita de grans sectors populars del país i la rigidesa d'un règim que
 5 avança a passos forçats cap a una espècie de neofeixisme emparat per la bel·ligerància estatunidenca.

6 La resolució del conflicte a Colòmbia pot venir per diferents vies, però cal tenir present la possibilitat que, en la
 7 present situació, qualsevol detonant provoqui una guerra civil oberta o un enfrontament armat entre Colòmbia i
 8 els països circumdants. Joves Comunistes apostem pel foment dels acords humanitaris com a pas necessari i
 9 previ per a la resolució dialogada del conflicte intern Colombià.

10 Mèxic, país veí dels EUA, és sense cap mena de dubte, una característica que fa que estigui ben vigilat pel
 11 "gendarme" del nord, fent que sigui inclòs fins i tot en la construcció inicial de la Unió Monetària d'Amèrica del
 12 Nord i el projecte equivalent de l'euro, anomenat provisionalment "Amero", que no començaria a funcionar,
 13 hipotèticament, fins al gener del 2010 com a mínim.

14 La situació interna és preocupant. La crisi interna oberta arran de les últimes eleccions del 2006 al país, on es
 15 van notificar grans quantitats d'irregularitats per part dels observadors internacionals, van donar la victòria a
 16 l'oficialista "Partido de Acción Nacional" (PAN), amb Felipe Calderón com a nou president mexicà, front al
 17 candidat progressista del "Partido de la Revolución Democrática" (PRD) López Obrador. Les protestes massives
 18 que van seguir als resultats electorals no van aconseguir que el govern del PAN caigués, però van suposar una
 19 crisi de les institucions i de credibilitat d'aquestes davant el país.

20 Seguint amb això, cal destacar la revolta obrera i camperola a Oaxaca i la creació de l'"Asamblea Popular de los
 21 Pueblos de Oaxaca" (APPO). Revolta que van començar uns professors en la seva vaga anual al centre de la
 22 capital de l'estat, la qual va ser sufocada per les forces de l'ordre, portant a una escalada de tensions important i
 23 acabant amb l'entrada de la Policia Federal Preventiva (l'exèrcit), després de setmanes d'enfrontaments violents
 24 entre l'APPO i el govern mexicà.

25 Els anys 80 Alan García ja va ser escollit president al Perú, però va haver d'abandonar el càrrec per les greus
 26 acusacions de corrupció. La seva recent reelecció front el candidat pro-chavista Ollanta Humala del partit Unión
 27 por el Perú, d'origen etnocacerista, simbolitza el continuisme de la política dels EUA i l'únic aliat estable per a
 28 Álvaro Uribe a la zona.

29 **Continuisme o canvis?**

30 Sembla ser que també s'estan produint canvis importants a la República del Paraguai. A l'abril del 2008 l'"Alianza
 31 Patriòtica", amb l'ex-bisbe Fernando Lugo al capdavant, va guanyar les eleccions front el "Partido Colorado" que
 32 portava més de 60 anys al poder de la república sudamericana.

33 Falta encara per veure quin serà el paper a desenvolupar pel nou govern, però tot sembla indicar que es situa al
 34 voltant dels processos bolivarians d'Amèrica.

35 Al Brasil, la victòria i reelecció de Luis Inácio Lula da Silva com a president desperta diverses controvèrsies. Per
 36 una part, ha manifestat contínuament la seva voluntat de fer un gir econòmic però fins al moment es sustenta en
 37 els mateixos pilars que els governs anteriors. També s'ha de reconèixer, però, la gran tasca que els seus governs
 38 han dedicat al problema de la pobresa i a l'encara persistent explotació d'esclaus al país, fet que, es podria dir,
 39 comporta una revolució en si mateix.

40 En quan a política exterior, el Brasil s'ha destacat com a notable dirigent dels interessos dels països del anomenat
 41 Tercer Món front les fronteres aranzelàries (sobretot agrícoles) que situen els països del nord (EUA i la UE),
 42 donant així força empenta a les reivindicacions econòmiques d'aquests.

43 El principal problema que es troba el govern de Lula és, sense cap mena de dubte, la corrupció interna del seu
 44 govern i del seu propi partit, el "Partido dos Trabalhadores" (PT). Aquest fet comporta segurament que moltes
 45 de les mesures que es voldrien aplicar, al no haver-hi "quadres mitjos" que desenvolupin el treball de forma
 46 correcta, es quedin en no res, frustrant d'aquesta manera les esperances de molts dels brasilers.

47 A Argentina, després de la crisi del "corralito", l'arribada del govern Kirchner semblava indicar que hi hauria
 48 alguns canvis al país, tal com van demostrar alguns dels gestos del nou govern. Tot això ha quedat, no obstant, en
 49 no res i l'Argentina, si bé es troba renegant d'un model neoliberal, no dóna el pas cap a una alternativa
 50 econòmica.

51 El nou govern Kirchner, però, es troba actualment en una crisi important. La crisi global afecta especialment
 52 aquesta economia maltractada en els últims 8 anys. Els enfrontaments entre camperols i govern són deguts a què

1 la producció de biocombustibles ha provocat una falta de terreny per a produir aliments per als propis argentins
2 que, com al Brasil, han arribat a no tenir ni pa. La prioritització dels biocombustibles davant la producció
3 d'aliments demostra el redreçament cap a l'ordre internacional que vol marcar els EUA. Tanmateix, cal destacar
4 els intents de nacionalització de sectors claus de l'economia, fugint de la voràgine neoliberal, com són les aigües o
5 l'aviació. Mentrestant, les conquestes obreres arran de la crisi del 2001, com el moviment dels "piqueteros", es
6 troben en un punt mort i corren el perill de retrocedir forçadament si no es prenen mesures.

7 El govern sorgit del "Partido Socialista Chileno", amb Bachelet com a presidenta de la República de Xile, ha
8 esdevingut una gran decepció per als canvis que es demanaven. En consonància amb el seu veí argentí, es poden
9 apreciar alguns canvis, com l'abandonament de la via neoliberal pura preconitzada pel Fons Monetari
10 Internacional (FMI), l'Organització Mundial del Comerç (OMC) i d'altres organismes internacionals. No obstant,
11 tampoc es decanta per una construcció econòmica alternativa a l'existent, dedicant-se a posar pedaços allà on
12 sigui necessari.

13 ***Orient Mitjà***

14 Petrol i dòlar: els fonaments de l'economia mundial. Saddam Hussein va canviar la moneda de reserva de l'Iraq
15 del dòlar a l'euro el 2002 i sis mesos després EUA el va envair. Una entrada massiva de dòlars al mercat produeix
16 una davallada immediata del seu valor. El desgast que les invasions d'Iraq i Afganistan li estan suposant als EUA
17 han aconseguit endarrerir una acció militar contra l'Iran, que també va canviar la moneda de referència a
18 principis del 2007. Per Mahamoud Ahmadijead el desenvolupament tecnològic de la indústria energètica i
19 militar nuclear té diferents beneficis. A nivell polític intern, el repte nuclear li serveix com element d'aglutinació
20 nacional, sobretot de la població jove, que veu amb escepticisme la desgastada revolució islàmica. A nivell
21 militar, l'exemple de Corea del Nord, que ha demostrat que l'únic element útil de negociació amb els EUA, de
22 preservació de la integritat territorial i d'exclusió de la llista de països terroristes és l'arma atòmica, estableix un
23 sòlid precedent en una regió on Israel, el gendarme dels EUA, manté l'amenaça de la intervenció nuclear sense
24 possibilitat de rèplica.

25 Un gendarme que d'altra banda segueix en la mateixa estratègia de desgast i invasió de Palestina que ve
26 practicant des de fa dècades. Des de que Hamàs – el principal moviment islamista en els territoris palestins i
27 creat en la Intifada de 1987 – aconseguís un triomf electoral sense precedents el passat 28 de gener de 2006, la
28 situació a Palestina s'ha anat complicant. El boicot de la Unió Europea, els EUA i Israel al govern de Hamàs, tallant
29 l'ajut econòmic que sustenta l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), ha degenerat en una greu crisi econòmica en
30 els territoris ocupats. Els sous dels funcionaris de l'Estat no es paguen des del mes de març. Professors,
31 administratius, o els mateixos policies no cobren els seus salaris. Així mateix, el setge i els bombardejos que ha
32 sofert la població de Gaza durant mesos per part de l'exèrcit israelià han destrossat els sistemes de
33 subministrament de llum i aigua. Des de fa temps escasseja el combustible, els medicaments i molts aliments de
34 primera necessitat que no poden ser importats a causa del tancament dels passos fronterers sota el control
35 arbitrari dels israelians, tot i les crides de les organitzacions internacionals d'ajuda humanitària a relaxar el
36 control i reestablir els ajuts.

37 En última instància, el conflicte sagnant entre les faccions palestines només beneficia a Israel, mentre que per a la
38 població la situació és cada vegada més insostenible.

39 D'altra banda, l'intent d'invasió del Líban per part de l'Estat d'Israel al juliol del 2006, al·legant atacs de la
40 guerrilla islamista "Hizbullah", quan realment volia aconseguir més recursos hídrics a la zona, va acabar amb una
41 derrota sonada de l'exèrcit israelià per part de "Hizbullah". La resistència tenaç dels guerrillers islamistes els va
42 fer guanyar molts adeptes a la zona, arribant fins i tot a suplantat a l'estat libanès en moltes regions. Aquest
43 conflicte ha suposat l'endarreriment d'una molt possible acció militar cap a Iran i l'enfortiment dels vincles entre
44 països àrabs i musulmans de la zona davant l'amenaça ianqui-sionista.

45 ***El Sàhara Occidental***

46 Espanya va marxar del Sàhara Occidental el 1975 oblidant tota responsabilitat sobre la sort que pogués tenir la
47 regió. Va cedir dos terços del territori al Marroc i la resta a Mauritània i va facilitar informació sobre el moviment
48 d'alliberament a ambdós països per a què sofoquessin sense problemes la resistència. Malgrat que el Front
49 Polisari va resistir durant molts anys amb grans conquestes militars, finalment la situació ha acabat amb una
50 República Àrab Saharauí Democràtica que, tot i ser reconeguda per 76 països, té un control pràcticament
51 delimitat als camps de refugiats a Argèlia i a algunes zones (la majoria minades pel Marroc) del Sàhara
52 Occidental, i que des del 1991 intenta negociar la solució al conflicte de forma pacífica (i infructuosa) amb el
53 Marroc.

1 Les relacions entre els governs espanyol i marroquí amb el canvi de govern de 2004 han millorat a conseqüència
2 dels interessos espanyols en els bancs de pesca marroquís i saharauís i els acords contra la immigració il·legal.
3 Aquest canvi de relacions ha frustrat greument l'esperança d'una posició ferma d'Espanya en el conflicte.

4 Amb generacions senceres que han nascut i viscut en camps de refugiats i que no veuen cap mena de futur a la
5 situació actual, el Front Polisari en el seu darrer congrés a finals de 2007 va prendre la decisió de donar un
6 termini de temps per arribar a un acord amb el Marroc, amb la possibilitat de tornar a la via militar en cas
7 d'estancament.

8 El pla de pau de l'ONU de 1991 ja establia el procés que s'havia de seguir: referèndum d'autodeterminació.
9 L'incompliment per part del Marroc d'aquesta resolució no pot seguir sent contestat amb el silenci d'Espanya. El
10 Front Polisari vol moure fitxa. Cal que des d'aquí els recolzem per a que puguin decidir el seu futur de forma
11 lliure i democràtica.

12 Europa

13 *Ascens generalitzat de l'extrema dreta*

14 En els últims anys, l'extrema dreta ha semblat adquirir cada cop més importància en la majoria de països
15 europeus. En deu anys, la proporció de l'electorat europeu que vota a partits d'extrema dreta ha passat d'un
16 3,8% a un 10%. Aquesta tendència, que afecta simultàniament a tants països, no pot ser resultat de simples
17 coincidències. Malgrat la diversitat dels seus orígens, aquests moviments sovint desenvolupen les mateixes
18 temàtiques i encara que és difícil definir amb precisió l'extrema dreta europea, hi ha diferents elements comuns.

19 El primer d'ells és la xenofòbia i l'antiimmigració. Es culpa a la immigració de la majoria de mals del país, es
20 planteja la discriminació institucional en funció de l'origen o ètnia, es nega el multiculturalisme i s'insisteix en el
21 concepte de preferència nacional.

22 La retòrica xenòfoba ve acompanyada d'un fort component autoritari i de seguretat. Els partits desitgen el retorn
23 a un Estat fort, tradicional i amb ordre moral, mentre que pel què fa a l'àmbit econòmic hi ha més diversitat. Es
24 plantegen programes econòmics complexos, síntesi d'orientacions neoliberals, defensa de sistemes de protecció
25 social nacionals i amb hostilitat cap a l'economia globalitzada.

26 Finalment, l'extrema dreta europea es caracteritza per la crítica al sistema, contra la burocràcia i la correcció
27 política. Defensen el recurs de parlar directament al poble amb apel·lacions populistes a les emocions i
28 sentiments i contra l'elit intel·lectual.

29 Si bé globalment l'extrema dreta ha sofert un ascens, en les últimes eleccions hi ha hagut disparitat de situacions
30 en funció de cada país. A Àustria o els Països Baixos han sofert grans davallades en comparació amb anteriors
31 cicles electorals. En canvi, l'extrema dreta flamenca, danesa, eslovaca, polonesa té a les seves mans diferents
32 governs.

33 A Alemanya hi ha una gran quantitat de petits grups, que es senten hereus del pensament hitlerià, que van
34 guanyant pes polític i han assolit representació a fins i tot a més d'un l'änder. En aquesta Alemanya reunificada,
35 que la crisi actual està colpejant durament i que encara no ha sapigut "equilibrar" les diferències Est-Oest, pot
36 sorgir un element aglutinador, conductor d'aquest nou nazisme. Aquest fet és especialment preocupant en
37 moments en què el "centre" polític, representat per el SPD s'està desfragmentant i les polítiques neoliberals
38 poden també provocar una ruptura cap la dreta de la pròpia CDU.

39 A Espanya, Portugal o Grècia l'extrema dreta segueix sent marginal, tant per la proximitat de les dictadures del
40 segle XX com per la radicalitat dels partits de conservadors. A Espanya, encara que no hi ha un partit d'extrema
41 dreta com a tal, el discurs xenòfob i a favor de les polítiques de seguretat autoritàries es porta a terme tant des
42 del PP com, en menor mesura, des del PSOE s'ha estès a la població.

43 Tanmateix, a Espanya, i en particular també a Catalunya, els darrers anys s'han vingut produint agressions
44 feixistes tant a camarades de la JC i de la UJCE com a membres d'altres organitzacions polítiques d'esquerres.
45 Davant les agressions i la violència feixistes, els comunistes ens reafirmem en els principis democràtics i
46 socialistes i en la necessària organització de tots i totes per defensar-nos de futures escomeses. Els autors de les
47 agressions estan alimentats pel clima de crispació derivat de la involució política propiciada pel PP i els seus
48 satèl·lits, així com per la COPE i altres mitjans de comunicació de dretes.

1 ***Els comunistes a Europa***

2 **República Txeca**

3 L'avenç de la dreta a Europa ha tingut també repercussió sobre els comunistes. La joventut comunista txeca,
4 “Komunistický Svaz Mládeže” (KSM), va ser il·legalitzada pel ministeri de l'interior txec l'octubre de 2006.
5 L'argument utilitzat en primer lloc per qüestionar l'estatus civil d'aquesta va ser que els objectius i activitats de
6 la KSM interferien amb l'àrea d'activitats restringida als partits polítics, però aviat es va desemmascarar i va
7 argumentar ideològicament la decisió. Es tractava d'il·legalitzar-la pels seus fonaments teòrics: Marx, Engels,
8 Lenin y la proclamació de la necessitat de la revolució socialista. Tot i això, l'argument utilitzat finalment va ser
9 que la KSM reflexa al seu programa la necessitat de substituir la propietat privada dels mitjans de producció per
10 la propietat col·lectiva. Una veritable mostra, sense escrúpols, de persecució purament ideològica.

11 La decisió d'il·legalitzar la KSM es va prendre poc després que el Partit Comunista de Bohèmia i Moràvia,
12 “Komunistická Strana Čech a Moravy” (KSČM), baixés un 5% en vots a les eleccions legislatives de 2006, respecte
13 les de 2002 (18,51%). En un país on els dos principals partits en vots (no en militància), socialdemòcrates i
14 conservadors, rebutgen el KSČM i eviten qualsevol tipus de pacte o vinculació amb aquest, la il·legalització es va
15 utilitzar com toc de gràcia per intentar enfonsar el KSČM després del creixement continuat que havia tingut fins
16 les eleccions de 2006.

17 Joves Comunistes recolzem la KSM en la seva lluita contra la il·legalització. És una vergonya que als i a les
18 comunistes se'ls compari amb el nazisme i que la seva històrica lluita per la llibertat, la justícia i per aconseguir
19 millores socials i democràtiques sigui insultada i menyspreada d'aquesta manera. És un insult contra aquells i
20 aquelles que van lluitar i morir per derrocar el nazisme, el feixisme i l'imperialisme encara persistents, en molts
21 aspectes al nostre món.

22 **Xipre**

23 A Xipre el Partit Progressista del Poble Treballador, “Anorthotikó Kómma Ergazómenou Laou” (AKEL), ha estat
24 segurament la millor notícia pels comunistes europeus en molt de temps. El seu secretari general, Dimitris
25 Christofias, va ser escollit el passat 24 de febrer president de la república amb un programa d'independència del
26 país, de no alineament, per un Xipre desmilitaritzat i una solució federal a l'ocupació turca, com elements
27 principals.

28 **Alemanya**

29 La creació de Die Linke a Alemanya mereix especial atenció. El nou partit es va fundar el juny de 2007 de la unió
30 del socialista PDS i la plataforma Alternativa Electoral pel Treball i la Justícia Social, “Arbeit & soziale
31 Gerechtigkeit – Die Wahlalternative” (WASG). Aquesta última va ser fruit d'una escissió del socialdemòcrata SPD
32 per les polítiques neoliberals del govern de Schröder l'any 1999 era liderada per Lafontaine.

33 El nou partit naixia així amb la gran influència als sindicats occidentals del WASG i la implantació del PDS a la
34 part oriental, propugnand el radicalisme d'esquerres, rebutjant el capitalisme de la RFA, i per una Alemanya de
35 socialisme, llibertat i democràcia. Tot plegat en una unió d'igual a igual amb la desaparició dels antics partits, en
36 un clar exemple de voluntat unitària, tot i la dispar quantitat de militants de cadascun (60.000 del PDS respecte
37 12.000 de la WASG). Cal dir que el procés ha ajudat a sumar més gent al projecte, sent pocs els grups que, com el
38 trotskista “Sozialistische Alternative Voran” (SAV), no han volgut participar de Die Linke.

39 La unió prèvia del 2005 ja va permetre a l'esquerra recuperar la presència al Bundestag, que el PDS havia perdut
40 el 2002, però potser el més important de la unió va ser l'extensió de l'esquerra política, ara sí, a tot el territori
41 alemany, doncs el PDS només tenia presència significativa a la part oriental. Caldrà que Die Linke sàpiga
42 administrar les contradiccions que puguin sorgir de la seva creació per aconseguir els seus objectius.

43 **França**

44 La progressiva baixada en vots del PCF des de començaments dels 80 va arribar el 2007 al 5%. La victòria del no
45 al referèndum de la Constitució Europea o les protestes i posterior derogació del “contrat première embauche”,
46 que feien preveure un ascens del partit, es van quedar en no res. Davant la impossibilitat de crear un grup
47 parlamentari propi, el PCF, els Verds i altres diputats d'esquerres van formar el grup de l'esquerra demòcrata i
48 republicana, “Gauche démocrate et républicaine”.

49 Més endavant, a la festa de l'Humanité d'aquest any, socialdemòcrates, verds i el PCF han signat un pacte per una
50 alternativa de govern a Sarkozy, tancant d'altra banda també les portes al Nou Partit Anticapitalista, “Nouveau

1 Partit Anticapitalista" (NPA). Aquest darrer sorgeix del procés constituent iniciat per la trotskista LCR que
2 pretén configurar un gran partit anticapitalista a nivell europeu.

3 ***La imposició del Tractat Constitucional***

4 En el nostre darrer III Congrés dèiem que "el NO de França i Holanda" havia "estat una clara deslegitimació del
5 Tractat per part de la ciutadania", que havia "acabat en una crisi sense precedents perquè les institucions
6 europees" havien "fet cas omís d'aquesta realitat i" havien "optat per congelar el procés fins que es" veiessin "en
7 condicions d'imposar-lo".

8 A mitjans d'aquest any sentíem a Giscard d'Estaing, ex-president de la República Francesa i de la Convenció
9 Constitucional, dient que "El tractat de Lisboa és el mateix que la constitució rebutjada. Només ha estat canviat el
10 format, per evitar referèndums".

11 Ja ho preveiem el 2005 i més clar no ens ho podien dir ara. Les mostres de rebuig a Irlanda i Polònia no s'han fet
12 esperar, però les intencions de la Comissió tampoc: el tractat de Lisboa tirarà endavant li pesi a qui li pesi.

13 El tractat modifica els dos tractats vigents: el de Roma i el de Maastricht. Europa es reafirma en el
14 fonamentalisme neoliberal i en els mecanismes antidemocràtics. El Banc Europeu segueix al marge de tot control
15 polític. Les decisions són preses per tecnòcrates capitalistes en base a l'estabilitat de preus com a objectiu primer
16 i fonamental de la Unió i amb la lliure circulació de capitals i mà d'obra (incloses les seves condicions laborals)
17 com a eines bàsiques.

18 El Parlament Europeu segueix en el seu paper de titella democràtica. La Comissió Europea segueix ostentant el
19 poder executiu i legislatiu alhora, i assumeix de forma exclusiva nombroses àrees de decisió que queden excloses
20 al Parlament.

21 En definitiva, un Tractat calcat de la Constitució però sense possibilitat de rebuig. Un clar exemple de les formes
22 democràtiques de la classe dominant. La retallada dels drets i de les poques garanties que havia aconseguit la
23 classe treballadora perfilen un nou escenari en el que, davant la debilitat del moviment obrer actual i la nul·la
24 capacitat de participació en la presa de decisions, les propostes més regressives es presenten amb una bona
25 perspectiva d'aplicar-se.

26 ***Retallades socials i laborals***

27 En l'àmbit europeu, podem observar dues tendències que es van reafirmant en els últims temps, una a nivell
28 estructural i l'altra el seu reflex a nivell ideològic. En el món laboral les diverses formes en què s'expressa la
29 precarietat de la classe treballadora avancen, prenen forma i s'aguditzen. La joventut i les capes més explotades i
30 excloses són les que en pateixen més les conseqüències.

31 Per altra banda, veiem com la Unió Europea va desenvolupant-se segons els seus preceptes inicials, convertint-se
32 en el marc de referència per la defensa dels interessos de les oligarquies. El Tractat de Lisboa, la Directiva
33 Bolkenstein, la nova directiva sobre les 65 hores i l'anomenada Directiva de la Vergonya són alguns dels
34 instruments legals que s'estan utilitzant per a aquests propòsits.

35 El cas de la directiva de les 65 hores és exemplificador. El passat 9 de juny els ministres de Treball dels 27 països
36 de la Unió Europea van aprovar un text de directiva europea que autoritza els Estats membres a canviar la seva
37 legislació i permet acords individuals per allargar la jornada setmanal de treball fins les 60 hores (65 en cas dels
38 col·lectius que fan guàrdies, com el personal sanitari). La directiva deixa com a única garantia el descans
39 obligatori d'11 hores diàries. Però el canvi que es planteja no només ateny la prolongació de la jornada laboral.
40 Suposa la substitució de la negociació col·lectiva, on els treballadors tenen una forta capacitat de negociació, per
41 la individual treballador-empresari. No cal dir que aquesta directiva, que encara ha de passar pel Parlament
42 Europeu, representa un retrocés històric de drets totalment inacceptable i a la qual és imprescindible que es doni
43 una resposta contundent per part de l'esquerra europea i de tots els sindicats.

44 La directiva no es presenta aïllada. Pren sentit quan s'observa en la perspectiva de la història recent de la UE.
45 Durant els anys 90, i per tal de millorar la competitivitat d'aquesta (en base a unes pitjors condicions laborals),
46 es va plantejar la seva ampliació a l'est, accedint així a grans mercats de treball sense traves, dels que només
47 utilitzarien la mà d'obra barata. Això ha portat com a conseqüència les deslocalitzacions d'empreses cap a
48 aquests països, amb economies menys modernitzades i unes regulacions laborals flexibles. El capitalisme no ha
49 desistit en la batalla per uniformitzar les condicions de treball a Europa, assimilant-les a les dels nous membres i
50 per això ha utilitzat tant la via legislativa com la judicial: la legislativa amb la directiva Bolkenstein el 2006 i la

1 judicial, amb els casos de Viking i Laval el 2007 o Rűf el març d'aquest mateix any, que declaraven il·legals les
2 vagues contra l'aplicació de les condicions laborals del país d'origen.

3 La dreta europea, enfortida per aquesta circumstància ho aprofita i es permet la criminalització constant de la
4 població immigrant, la vulneració dels seus drets fonamentals, la seva utilització per a la consecució d'una major
5 plusvàlua i la divisió i confrontació de la classe treballadora. La directiva de la vergonya és exemplificadora. La
6 norma generalitza les pràctiques d'alguns països de privació de llibertat a persones migrants, fins i tot mentre
7 examinen les seves sol·licituds d'asil o de permisos de residència. Així ho corrobora el fet que la duració de la
8 retenció administrativa o judicial es pugui allargar fins als 18 mesos i que no es garanteixin de forma efectiva els
9 drets emanats del Conveni de Ginebra, la Convenció Internacional dels Drets dels Nens o el mateix Conveni
10 Europeu de Drets Humans. Les propostes i el discurs feixista avancen, integrant-se en el discurs de la major part
11 de la burocràcia política, i conformen gran part de la opinió pública. Fer front a aquesta ideologia i construir
12 consciència de classe són objectius prioritaris.

13 **El Llibre Verd**

14 Des de l'últim quart de segle hem sofert una sèrie d'atacs que han recobert de runes la superfície del dret del
15 treball:

- 16 a) Encara que els nostres legisladors no ha deixat de compartir la presumpció favorable al contracte indefinit, en
17 la pràctica aquest està sent invertida.
- 18 b) S'està canviant el que abans era una relació col·lectiva entre treballadors i empresaris en relacions
19 individuals.
- 20 c) Vivim l'aparició d'un "soft-law" (legislació laboral suau) comunitari on hi ha més lleugeresa que dret. És
21 paradigmàtica la paràbola de la legislació reguladora de temps de treball, que abans amb la seva rigidesa va
22 marcar el naixement del dret del treball, i ara s'ha convertit en més flexible (directiva de 65 hores,
23 liberalització d'hores extres, incompliment de normatives de jornada laboral, pactes individuals d'ampliació
24 de jornada, etc.)
- 25 d) El valor de l'estabilitat en la relació laboral s'ha relativitzat i ha estat arraconat pel revisionisme de les
26 polítiques governamentals i per la jurisprudència. Això s'ha fet tant per ajudar a l'empresa i per reduir els
27 costos laborals, com per atacar l'ortodòxia laborista del segle XX que obliga l'empleador a reintegrar al
28 treballador injustament acomiadat.
- 29 e) Les mesures encaminades a una individualització de les relacions laborals qüestionen la legitimitat dels
30 sindicats en qualitat d'interlocutors.
- 31 f) L'aplicació normativa de llacunes legals sobre la territorialització dels drets laborals, com amb el cas Viking,
32 Laval y Rűffert, desafien la concepció del sindicalisme europeu. Concretament, les tres recents sentències
33 dictades pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (TJCE) en relació als conflictes plantejats en tres
34 empreses europees que han utilitzat el principi de lliure establiment empresarial i llibertat de circulació de
35 treballadors de la UE, per no respectar els convenis col·lectius dels països on es realitzava l'activitat.

36 El diluvi sobre el dret del treball té també noms propis i un d'ells es el "Llibre verd per a la modernització del
37 treball" aprovat al 2007 per la Comissió Europea i que no es més que una declaració d'intencions, de cara a
38 futures normativitzacions comunitàries en la matèria (65 hores, juny-juliol 2008).

39 El "Llibre verd" és el document polític comunitari sobre el dret del treball, provinent cronològicament de
40 l'anomenat procés de Lisboa on ja es marca una política d'ocupació, exposant la fal·làcia que el dret del treball és
41 el culpable de la crisi d'ocupació i per això cal reformar-lo.

42 Si bé es bo que la Unió s'hagi adonat que és necessari trencar els marcs nacionals del dret del treball i fer una
43 reflexió sobre la crisi i modernització de la disciplina, el Llibre Verd és una clara revisió a la baixa en clau
44 economicista dels drets socialment consagrats. La intenció és que el dret estigui al servei de l'economia. Un
45 document clarament neoliberal, basat en errors flagrants, el primer dels quals és considerar que el dret del
46 treball té com objectiu essencial la política d'ocupació.

47 El segon error i vinculat al primer és que la rigidesa del dret laboral afecta la ocupació. Es constata una
48 fragmentació i dualització del mercat de treball entre "insiders" – treballadors tradicionals, beneficiaris de les
49 tuteles del dret laboral – i "outsiders" – aquells col·lectius socials que no accedeixen a aquestes tuteles, bé pel seu
50 caràcter precari, temporal com autònom dependent o per la pertanyença a l'"economia informal" –. Així, des
51 d'aquesta constatació, es diu de forma expressa (en el llibre verd) que és necessari rebaixar els mínims

1 reguladors per a que se'n puguin beneficiar tots els treballadors, inclosos i exclosos. Es tracta d'elaborar una
2 taula de mínims.

3 Els i les comunistes sabem que l'afirmació "quant menys tuteles, més ocupació" és falsa. Les experiències a l'estat
4 espanyol, especialment durant el període 1984 - 1997, i a Itàlia amb les mesures berlusconianes que no han fet
5 més que baixar els índexs d'ocupació, així ho demostren.

6 En canvi, el que si és indubtablement cert, és que, a menors tuteles, menys redistribució de rentes i que majors
7 guanys dels empleadors no repercuteixen en una major ocupació.

8 El tercer gran error és el ja conegut concepte de "flexigüretat" que utilitza el Llibre Verd. Darrera del concepte,
9 s'amaga, d'una banda, la intenció d'abaratir el cost de l'acomiadament, i disminuir les tuteles de Seguretat Social
10 en matèria d'atur, amb el consegüent descens del cost de la previsió pública i menors aportacions via salari
11 diferit. Un avenç més en la redistribució negativa de rentes.

12 De l'altra, es tracta de, com es diu textualment: "*facilitar la contractació mitjançant contractes de duració*
13 *indeterminada i determinada, bé per mitjans legislatius o convenis col·lectius, per incrementar la flexibilitat*
14 *d'aquests contractes i garantir el nivell suficient de seguretat d'ocupació i de protecció social",* qüestionant-se si
15 "*val la pena contemplar una combinació entre una flexibilització de la protecció al treball (cost de l'acomiadament)*
16 *i una assistència als desocupats, en forma de compensacions per pèrdua d'ingressos"* (polítiques passives del
17 mercat de treball) "*i també mitjançant polítiques actives del mercat de treball"*.

18 En definitiva, el "Llibre Verd" és l'atac més greu que ha experimentat en els últims temps el dret del treball i el
19 silenci de molts sindicats és encara més preocupant. La no denúncia d'aquestes tendències a la Unió és
20 simptomàtica de la deriva sindical i política que vivim. La història de la Unió està repleta de llibres verds que han
21 acabat en no res, però, en tot cas, aquest denota una deriva ideològica que veu en el dret del treball un enemic
22 natural. Podem dir que en la històrica batalla dins de la Unió entre la tendència que pretén la preservació del
23 model social europeu basat en la cohesió de drets i la tendència que mira a l'altre costat de l'Atlàntic anhelant el
24 sotmetiment dels drets a l'economia i el fi de les tuteles, és aquesta última qui s'emporta la victòria.

25 Espanya

26 A Espanya la situació és especialment greu per a la classe treballadora. La bombolla immobiliària ha deixat
27 totalment hipotecat i al servei dels bancs el país. Amb una pèrdua imparable de poder adquisitiu, els treballadors
28 cada vegada tenen més dificultats no només per arribar a final de mes, sinó per pagar els deutes que tenen
29 compromesos, empitjorant així les ja de per si precàries condicions de vida. Aquesta situació, que és estructural
30 del sistema capitalista, ens reafirma en la necessitat d'un canvi profund de model econòmic, on les persones
31 tinguin capacitat de decisió sobre les polítiques econòmiques, els organismes reguladors estiguin sota un ferm
32 control popular, i on en definitiva, l'economia estigui al servei de tothom.

33 A banda de la crisi internacional, Espanya pateix una crisi específica. El model productiu espanyol, amb baixes
34 inversions en desenvolupament, investigació o productes de valor afegit i molt basat en el turisme i, durant
35 aproximadament l'última dècada, en el sector de la construcció, és molt dèbil en situacions de crisi. L'alt índex de
36 fracàs escolar i l'abandonament dels estudis en les etapes post-obligatòries així com la degradació de les
37 condicions de treball són elements que mantenen una relació dialèctica amb la baixa competitivitat i
38 productivitat del teixit industrial espanyol.

39 El capitalisme ens està tornant a ensenyar la seva natura cíclica, inestable i la seva incapacitat, tot i amb l'ajut
40 dels organismes econòmics centrals, d'autoregular-se. Per primera vegada des del 1993 l'atur ha pujat el mes de
41 juny i les prediccions apunten a que Espanya serà el país de la OCDE amb més aturats el proper any, segons un
42 informe de la mateixa organització.

43 La classe treballadora torna a patir les conseqüències d'un sistema que privatitza els beneficis però socialitza les
44 pèrdues. Mentre els darrers anys les constructores, els bancs i en definitiva les transnacionals amb base a
45 Espanya celebraven beneficis rècord i s'expandien a més i més països, la política econòmica del govern ha estat la
46 del dèficit zero o la del superàvit. La de no invertir quan i on feia falta i la de seguir baixant els impostos allà on
47 han pogut. Les grans empreses sempre tenen beneficis. En èpoques de bonança ajusten les condicions laborals
48 per guanyar més i en èpoques de crisi es justifiquen en ella per seguir-les deteriorant o per acomiadar.

49 Cal estar alerta. Les ja escasses polítiques socials no es poden veure reduïdes de cap forma pels efectes que el
50 capitalisme i l'imperialisme provoquen. Si cal moderació salarial, hauran de començar per aplicar-se-la els
51 empresaris i milionaris que s'han enriquit a costa de la classe treballadora.

1 **El govern del PSOE**

2 El govern de Zapatero ha portat a terme una sèrie de mesures en referència a les llibertats individuals (Llei del
3 Divorci, Llei de la Igualtat, Llei Contra la Violència de Gènere, Llei per la qual es Regula el Matrimoni Homosexual,
4 constitució de la comissió per a una nova Llei de l'Avortament, etc.), que si bé s'han de valorar com a positives,
5 amb els adequats matisos, no representen més que avenços en el camí cap a la normalitat democràtica després
6 de dues legislatures governades pels hereus ideològics del franquisme.

7 En canvi, a nivell econòmic, la política aplicada per Solbes ha estat de marcat caràcter neoliberal. Els
8 pressupostos generals de l'estat no només no han augmentat la inversió pública sinó que s'han situat en
9 superàvit, mantenint en canvi els pressupostos militars, mentre importants serveis públics, com ara la sanitat i
10 l'educació, tenen greus deficiències. A més a més, la política fiscal continua en la línia de reducció dels impostos
11 directes i de la progressivitat, fet especialment greu quan la classe burgesa disposa de les eines per evadir o
12 minimitzar els impostos, fent que la major càrrega impositiva acabi recaient sobre les capes mitges de la classe
13 treballadora.

14 La Llei de la Dependència, que representa l'inici de la construcció a Espanya de la quarta pota de l'Estat del
15 Benestar, resultava necessària i, per tant, l'aprovació de la llei s'ha de valorar com a positiva. No obstant, la falta
16 de pressupost a les Comunitats Autònomes, que són les encarregades de desenvolupar-la, dificulta la seva
17 execució i la creació de la xarxa pública de serveis socio-sanitaris que aquesta preveu. A la pràctica, enlloc de
18 crear hospitals o residències públiques, es produeix la concertació amb empreses privades; la provisió pública de
19 serveis es substitueix per prestacions econòmiques destinades a la contractació privada d'aquests; prestacions
20 que, a més a més, resulten absolutament insuficients. Es veu clarament com aquesta llei s'engloba en una
21 tendència privatitzadora dels serveis públics i en un camí cap a un estat assistencialista i subsidiari.

22 Però probablement la iniciativa legislativa que ha produït major decepció, fins i tot pels més escèptics, ha estat la
23 llei de la memòria històrica. En un moment en què la monarquia i el marc constitucional estan passant per uns
24 dels pitjors moments des de la seva instauració, el govern socialista ha aprovat una llei que dona per tancat i per
25 consumat tot el que va representar el franquisme.

26 Es tracta d'una llei que no recull les demandes de les associacions per la recuperació i la difusió de la memòria
27 històrica, la més significativa de les quals és la declaració global de nul·litat de les sentències dels tribunals
28 repressius franquistes. A Espanya, a diferència dels processos d'altres països, les Corts franquistes es van
29 autodissoldre i el nou ordre constitucional es va construir sobre el corpus legal anterior sense que hi hagués un
30 trencament amb aquest. La declaració de nul·litat de les sentències faria trontollar la legitimitat del règim i, de
31 retruc, la monarquia.

32 **Catalunya**

33 Tot i la primera impressió de canvi que va donar el Tripartit davant la ciutadania, amb alguns pactes i gestos que
34 semblaven voler dur a terme un gir cap a l'esquerra respecte l'etapa CiU, podem observar com el
35 desenvolupament de les polítiques socials del govern Tripartit i del posterior Govern d'Entesa no han suposat
36 una millora substancial en les condicions de vida de la classe treballadora a Catalunya. Al contrari, estem veient
37 com s'obre la porta a la privatització de serveis públics fonamentals com la sanitat i l'educació.

38 Pel què fa a la Sanitat, el govern del Tripartit va assumir en el Pacte del Tinell el compromís de millorar les
39 condicions assistencials i de treball en la Sanitat durant aquella legislatura. No obstant això, i tot i les recents
40 declaracions on s'assegura que es construiran més hospitals i Centres d'Atenció Primària, estem vivint una
41 privatització encoberta del Servei Català de la Salut. El nou model d'hospital és el de la Concessió d'Obra Pública
42 o Concessió Administrativa, el que permetrà, per primera vegada a les empreses privades entrar a gestionar
43 directament parcel·les del Servei Català de la Salut, amb el clar objectiu de lucrar-se a costa d'un servei públic.

44 Les propostes que es fan des de la Conselleria de la Salut estan cada vegada més pròximes als sectors
45 empresarials partidaris de la desregulació del sistema públic. En definitiva, es tracta de seguir les orientacions de
46 l'Organització Mundial del Comerç (OMC) i de l'Acord General de Comercialització dels Serveis (AGCS) pel qual
47 seran les multinacionals, a través de la gestió dels estats, les que obtindran els beneficis de la privatització dels
48 Serveis Públics i faran de la salut un negoci. La Llei per a convertir l'Institut Català de la Salut (ICS) en un
49 proveïdor d'assistència sanitària, privatitzant la titularitat d'aquests serveis, és un clar exemple de la política
50 neoliberal que augmentarà les desigualtats entre els que puguin permetre's pagar la sanitat privada i els que no,
51 conduint-nos cap a un model de sanitat assistencial a l'estil dels EUA.

1 El Pacte Nacional per l'Educació, en canvi, semblava assentar les bases per a una sèrie de millores en l'educació
2 pública catalana (augment del pressupost fins a un 6% del PIB, canvis en la distribució escolar per evitar la
3 segregació, augment del nombre d'hores lectives – 6a hora –, etc.). El Pacte també preveia l'elaboració d'una llei
4 per a desenvolupar aquesta sèrie de punts que es recollien al Pacte Nacional. Finalment, la presentació de les
5 bases de la LEC (Llei d'Educació de Catalunya) evidencien com aquesta no només no recull l'esperit del Pacte,
6 sinó que obre la porta a la cogestió privada dels centres, seguint el mateix camí de mercantilització dels drets
7 socials ja emprès per la Sanitat Pública. En aquesta mateixa lògica cal emmarcar els intents de supressió del
8 Batxillerat Nocturn o la política de substitució d'aquest per l'ensenyament a distància, polítiques que no fan més
9 que afavorir els mecanismes de segregació ja existents en el nostre sistema educatiu.

10 Un altre aspecte fonamental de la política de la legislatura del Govern d'Entesa ha estat la firma del Pacte
11 Nacional per l'Habitatge i l'aprovació de la Llei pel Dret a l'Habitatge que el desenvolupa, que estableixen
12 l'obligació dels poders públics de garantir el dret a un habitatge digne i assequible i fan del dret a l'habitatge un
13 servei d'interès general. No obstant, l'oposició de la dreta catalana (CiU, PP, així com sectors de la patronal i
14 col·legis professionals) ha suposat una retallada d'aspectes fonamentals de la llei, així com la introducció
15 d'esmenes que dilueixen la seva aplicació. Cal dir, no obstant, que la majoria d'objectius que es plantegen es
16 poden valorar globalment com a positius: millora de l'accés a l'habitatge (especialment dels joves) a través de
17 l'augment del nombre de pisos de protecció oficial i d'ajuts al pagament de l'allotjament; mesures de
18 rehabilitació dels habitatges; prevenció de l'exclusió social i eliminació del fenomen dels sense sostre, etc. Aquest
19 pla sembla iniciar una política d'habitatge seriosa, dotada d'un pressupost força adequat en relació als objectius
20 que es proposa. No obstant, aquesta valoració positiva no ens ha de fer oblidar que el Pla té un abast limitat i que
21 determinats aspectes del mateix podrien ser encara molt més progressistes. El Pla per si mateix no pot resoldre
22 molts dels problemes al voltant del sector de l'habitatge. Els preus abusius als que hem arribat, l'especulació
23 sagnant, la corrupció o la invasió d'edificis a la costa: en definitiva la concepció de l'habitatge com una
24 mercaderia, són problemes estructurals que només es poden resoldre amb una decidida intervenció de la
25 Generalitat i del govern espanyol. En canvi, Espanya i Catalunya continuen apostant per un model econòmic
26 excessivament centrat en el sector de la construcció, i de moment no s'estan proposant mesures que, a través
27 d'una transformació profunda que vagi a l'arrel de la qüestió (en definitiva, a la intervenció estatal en el mercat),
28 permetin corregir aquesta situació. Ens queda, doncs, encara un llarg camí si volem arribar a garantir el dret a
29 l'habitatge.

30 Una iniciativa que cal valorar positivament és la creació, el gener de 2007, del Memorial Democràtic, la primera
31 institució de l'Estat Espanyol dedicada a la recuperació de la memòria històrica. La creació d'aquesta institució
32 suposa l'assumpció per part d'un organisme públic, amb el corresponent finançament, de les tasques de
33 recuperació i difusió de la memòria històrica de la Guerra Civil, la repressió franquista, l'exili i la deportació.
34 Caldrà veure com evoluciona el projecte i en què es tradueixen tots els objectius que es proposa. No obstant,
35 d'entrada cal valorar la iniciativa com a positiva i reivindicar la creació d'institucions homòlogues a la resta de
36 l'Estat.

37 Una de les polèmiques que ocupat ha afectat l'agenda política catalana durant el darrer any, ha estat la qüestió de
38 l'aigua. La gestió dels recursos hídrics d'un país s'ha de fer forma seriosa, planificant a llarg termini, entenent que
39 és el recurs més bàsic i fonamental de la humanitat, i que de cap de les maneres s'ha de veure sotmès a cap mena
40 d'interès privat ni polític.

41 Des de l'anunci del Pla Hidrològic Nacional, els debats entorn aquesta qüestió han estat en boca de tothom i han
42 aparegut a tots els mitjans de comunicació. El PHN plantejava un model d'abastiment de la costa mediterrània
43 basat en un ingent transvasament, que hagués deixat l'Ebre i el seu delta en un estat ecològicament inacceptable,
44 i que era energèticament i econòmicament costós. En canvi, no es centrava en mesures d'estalvi d'aigua, quan
45 precisament és sabut i conegut que la costa mediterrània està sobreexplotada i massivament edificada en pro de
46 la indústria turística o que el sistema de distribució d'aigua al nostre país és extremadament ineficient.

47 A Catalunya, els darrers anys hidrològics havien deixat al present una situació de escassetat de reserves d'aigua,
48 en especial al sistema Ter-Llobregat, tot i la disminució en el consum urbà. Això va provocar l'alerta davant la
49 prolongació de la situació de sequera excepcional, que va finalitzar per les pluges dels mesos de maig i juny.

50 Sense entrar en les consideracions tècniques de les necessàries mesures a adoptar, el que queda clar és que la
51 gestió de l'aigua ha estat sotmesa a una pressió política desorbitada, ja fos per la demonització dels
52 transvasaments d'aigua entre conques hidrogràfiques o per la defensa d'un model basat en aquests per l'interès
53 que susciten a les constructores.

54 Una altra de les problemàtiques que no podem deixar de comentar és la situació del servei de transport públic a
55 Catalunya. Malauradament tots hem hagut de patir els retards, les incidències i la mala organització de Renfe
56 aquest darrer any. La falta d'inversió històrica en la xarxa de ferrocarril i el nul manteniment de les línies, així

1 com el procés privatitzador que està patint la gestió del servei ferroviari, ens ha llegat una xarxa de rodalies amb
2 grans dèficits estructurals i absolutament insuficient per a les necessitats de la població.

3 La reclamació del traspàs de la gestió o la titularitat de les infraestructures ferroviàries de l'Estat a la Generalitat
4 durant la darrera legislatura, viciada per un discurs eminentment electoralista i oportunista, no servirà, per si
5 sola, per a millorar l'estat de la xarxa ferroviària catalana. Cal acostar els marcs de decisió a les persones, però
6 l'aspecte fonamental que determina el bon funcionament dels serveis públics és el manteniment del seu caràcter
7 públic. La reclamació del traspàs de competències sense un clar compromís per la seva gestió pública s'emmarca
8 en la lluita de les burgesies nacionals que competeixen en el marc de l'Estat i, més concretament, en la lluita
9 aferrissada entre la burgesia catalana i espanyola per veure qui concentra una proporció més gran de les
10 empreses públiques privatitzades. Mentre l'atenció de l'opinió pública se centrava en aquest debat, no s'ha alçat
11 cap veu en contra del procés privatitzador i mercantilizador que estan patint les empreses públiques de gestió
12 del servei ferroviari, Renfe i Adif. Per un traspàs de competències que realment afavoreixi els interessos de la
13 classe treballadora, abans cal blindar el tipus de gestió que l'assumirà.

14 Els darrers mesos, l'agenda política a Catalunya ha estat marcada pel debat sobre el finançament. La falta
15 d'informació i el secretisme aplicat pel govern de l'Entesa impedeix el debat social sobre la importància del
16 sistema de finançament i les seves conseqüències sobre la realitat social catalana. Una realitat que pateix grans
17 dèficits en serveis bàsics com l'educació i la sanitat, i que avui dia es veu assotada per la crisi econòmica, l'atur i
18 l'increment de les bosses de pobresa,

19 L'objectiu d'aconseguir un bon sistema de finançament ha d'anar a unit a una política de redistribució de la
20 riquesa. Des de Joves Comunistes defensem un model de fiscalitat federal, basat en garantir uns drets iguals per a
21 tots (en sanitat, educació, etc.), amb una fiscalitat en funció de la renda i no del territori. Un model que protegeixi
22 els impostos directes que cobra l'Estat, amb una progressivitat fiscal que gravi les rendes altes, i oposat a la
23 taxació indirecta i la privatització de serveis.

24 Situació de la joventut

25 Si un fet determina el dia a dia de la joventut és la precarietat al mercat laboral. Les condicions laborals que
26 caracteritzaven el tradicional període d'aprenentatge (inestabilitat, baixos salaris etc.), poc a poc s'han anat
27 convertint en les condicions de treball habituals, aplicables ja no només als joves que s'incorporen al mercat de
28 treball, sinó també a immigrants, dones o aturats d'edat avançada. Les conquestes en matèria de drets laborals
29 aconseguides durant l'últim segle cada cop s'apliquen a un nombre més reduït de treballadors, mentre les noves
30 relacions laborals, basades en la nova economia "dinàmica i competitiva del segle XXI" (és a dir, desreguladora,
31 individualista i no-garantista), s'estenen lentament a tot el conjunt de la població activa.

32 Pel què fa a l'ensenyament, ens trobem amb dos factors que influeixen fortament la qualificació i el nivell
33 educatiu de la joventut. D'una banda, el consumisme i les formes d'oci alienants no incentiven l'esforç en l'estudi
34 ni la valoració d'aquest. Però de l'altra, la fractura de classe no es veu compensada pel sistema educatiu. El 70%
35 dels fills de treballadors manuals no continua els estudis després de l'etapa obligatòria.

36 La gestió del sistema educatiu no dona perspectives esperançadores. La privatització parcial del sistema
37 educatiu, que en el seu moment es va plantejar com mesura transitòria per permetre l'educació de masses dels
38 80, es va mantenir i impulsar durant els anys de govern de CiU. Només el primer tripartit va fer algun tímid
39 moviment especialment en les qüestions més escandalosament injustes, com la distribució d'estudiants, mentre
40 que l'actual conseller d'educació, Ernest Maragall, està demostrant un model menys social del sistema, per
41 exemple amb el desenvolupament de la LEC.

42 Les bases de la LEC que va proposar el conseller el febrer de 2008, obrien la porta a la cogestió privada del
43 centres educatius, disminuïen la democràcia en el si d'aquests, introduïen elements d'avaluació dels centres
44 segons criteris empresarials i no respectaven l'esperit recollit al pacte nacional per l'educació, firmat amb
45 anterioritat.

46 A la universitat, el procés de Bolonya, que dura ja 8 anys, està devastant el caràcter popular de la universitat
47 pública. Treballar i estudiar és cada cop més complicat, fet especialment segregador quan determinades capes
48 dels estudiants necessiten treballar per obtenir uns ingressos que els permetin fer front a les cada cop més
49 elevades taxes universitàries. El motiu principal del procés de convergència: "incrementar la competitivitat del
50 sistema europeu d'educació" i fer que "adquireixi un grau d'atracció mundial", ha anat situant el sistema
51 d'ensenyament públic dins els paràmetres de la gestió empresarial.

1 L'habitatge és un altre dels grans problemes de la joventut. L'habitatge, en contra del què recull la Constitució,
2 que el reconeix com a dret, no és més que una altra mercaderia sotmesa a les lleis del mercat. L'augment
3 desmesurat dels preus degut a l'especulació ha afectat de forma especial a la joventut en procés d'emancipació.
4 Les hipoteques necessàries per l'adquisició d'un habitatge superen els 30 o 40 anys, encadenant la població al
5 sistema financer de per vida i afavorint un aferrament a l'actual sistema econòmic per la por als canvis en una
6 situació econòmica de deute permanent.

7 **Izquierda Unida i Esquerra Unida i Alternativa**

8 Els darrers anys han portat a Izquierda Unida a una situació límit; de profunda crisi. Els resultat electorals, l'acció
9 del grup parlamentari de IU-ICV al congrés dels diputats durant l'última legislatura, les pràctiques
10 corporativistes al si d'IU i les mesures antidemocràtiques de la direcció són elements que han agreujat la ja
11 precària situació d'una IU que mai ha realitzat el seu projecte fundacional.

12 Joves Comunistes estem per una IU projecte estratègic dels comunistes de l'Estat espanyol, plasmació d'un
13 procés de convergència i de construcció d'un espai de col·laboració entre l'esquerra política i social com a
14 instrument d'intervenció a les institucions.

15 La situació actual dista molt del nostre projecte. Cal que corregim les pràctiques antidemocràtiques, que
16 intensifiquem l'activitat al carrer, que reprenguem la connexió amb els moviments socials, que siguem els
17 abanderats del republicanisme. Però sobretot cal que tinguem un discurs fort i valent que apunti a les arrels dels
18 problemes dels treballadors i treballadores, que no ens conformem amb una oposició influent. Apostem doncs,
19 per reconstruir IU i recuperar el seu esperit fundacional, fonamentada organitzativament i política sobre bases
20 democràtiques, alternatives i socialistes.

21 A Catalunya, el mer discurs progressista, de modernitat i ecosocialista propugnat per ICV i imposat tant a la
22 coalició com al grup parlamentari ha demostrat no respondre a les necessitats de la majoria dels treballadors.
23 L'espai polític que representa EUiA és més necessari que mai, especialment en un moment en què el perfil del
24 votant de la coalició amb ICV tendeix cada cop més al d'universitaris i professionals liberals, mentre patim una
25 pèrdua de vots al cinturó roig de Barcelona cada cop més preocupant. EUiA és part fonamental del nostre
26 projecte estratègic i cal que des de Joves Comunistes participem, junt amb el PSUC-Viu, per aportar les nostres
27 propostes tant a les respectives assemblees de base com a les jornades programàtiques de la coalició o a l'àrea
28 programàtica de joventut d'EUiA, Alternativa Jove (AJ).

29 Si bé a nivell programàtic la coincidència i la unitat dins d'EUiA és molt gran, a nivell organitzatiu i estratègic hi
30 ha divergències. La coalició política entre ICV i EUiA que es proposa des de la ponència de la V Assemblea és
31 incompatible amb la característica de moviment polític i social d'EUiA, i no és sinó un pas més en la configuració
32 d'EUiA com a partit polític.

33 A Alternativa Jove les circumstàncies són diferents. Durant els últims anys l'àrea ha estat completament
34 paralitzada, o amb un nivell d'activitat molt baix. A mitjans de 2007 es van iniciar una sèrie de reunions i
35 reorganitzacions internes per tal de posar-la en marxa. Joves Comunistes hem participat d'aquest procés i cal que
36 ho seguim fent. Cal que treballem a Alternativa Jove i que hi aportem les nostres propostes polítiques per
37 construir una àrea de joventut crítica, combativa i que digui les coses pel seu nom. Que denunciï,
38 independentment dels compromisos polítics d'alçada, les polítiques que no responguin a les necessitats de la
39 joventut catalana. Cal que hi participem a través del contacte directe amb aquesta al nostre lloc de treball o
40 estudi, a través del contacte amb el teixit associatiu, etc.

41 **L'espai comunista a Catalunya**

42 Tant al nostre II Congrés com al III parlàvem de la necessitat d'avançar en el camí de clarificació de l'espai
43 comunista a Catalunya: "Sense caure en l'error de la suma artificial de dos projectes diferents, que només
44 portaria a un nou cul de sac. Cal una refundació real, profunda, recuperant a tots aquells que han anat quedant
45 pel camí, que han marxat a casa. Un espai natural, de confluència política, sense apriorismes ni interessos
46 personals, sense maniqueïsmes."

47 Avui ens reafirmem en aquesta necessitat, però tenint en compte que el mètode és l'aspecte definitori i essencial
48 de la identitat comunista. No tan sols com a forma d'analitzar i interpretar la realitat, sinó també com a forma de
49 pensament i pràctica, i voluntat de canviar el món d'una manera revolucionària. En aquest procés, hem de teixir

1 llaços a partir de la quotidianitat i el treball conjunt, a través d'una confrontació ideològica i metodològica, per
2 anar propiciant un canvi en les condicions objectives.

3 El treball del dia a dia serà l'argamassa que ens permetrà construir l'hegemonia, de la mà d'un projecte
4 comunista unitari i esperançador. Un projecte amb perspectiva de transformació social que sàpiga arribar i
5 recollir les aspiracions de molts dels moviments socials que actualment lluiten per una societat més justa. Cal
6 però, ser capaços de construir un discurs prou potent per a connectar aquests diferents moviments, per a dotar-
7 los d'un fil conductor, una perspectiva més àmplia, que els impedeixi quedar atrapats en les lògiques particular i
8 donar-los la dimensió global anticapitalista i de transformació social, amb una perspectiva d'avenç cap al
9 socialisme.

Document de tasques prioritàries

1 El treball militant

2 Ser marxistes vol dir saber analitzar la realitat per poder incidir sobre ella. Aquesta, òbviament no només
3 canviarà arran d'un bon anàlisi dels fets que ens envolten, sinó de la capacitat humana d'intercedir i canviar les
4 coses en interrelació amb tots els subjectes que hi intervenen. No hi ha més destí establert que el que ens
5 construïm nosaltres mateixos.

6 Per fer això cal, doncs, estar a l'epicentre dels problemes, al lloc on es donen els conflictes. Com a comunistes,
7 hem de donar prioritat a la intervenció en aquests i no tant a debats eterns i absurds que després queden en no
8 res. On es troben aquests epicentres? Òbviament, a la societat. No obstant, aquesta expressió és tan abstracta que
9 hom ja no sap molt bé on dirigir-se. La resposta a aquest dilema és encara molt més senzilla. Allà on el militant
10 comunista fa la seva vida, la seva feina, els seus estudis. Aquests són els pilars de la lluita, on el militant es troba
11 en interrelació amb altres éssers humans i les contradiccions xoquen amb tota la seva força. Són, doncs, els llocs
12 on hem de donar prioritat al nostre treball i on més fàcilment podem incidir a l'hora de fer canvis tant de
13 caràcter quantitatiu com qualitatiu en passos fermes cap a la construcció de la societat socialista.

14 Com treballem?

15 Un cop localitzats els epicentres de la nostra acció militant, sorgeix una altra pregunta: com treballar-hi? Els
16 àmbits del nostre treball són els esmentats, però per avançar cap al socialisme, cal aconseguir abans un element
17 molt important: l'hegemonia. Una hegemonia ben entesa, una hegemonia gramsciana, leninista en el sentit de
18 portar un discurs que sàpiga, per part del i la militant, ser adaptat a la realitat que l'envolta i que no perdi
19 l'essència; ser flexibles en les formes però no en els continguts. Un discurs dialèctic, essencialment marxista, que
20 pugui calar i sàpiga alhora recollir elements que en anàlisis anteriors havien quedat fora o no havien estat
21 contemplats. Fent que la societat, els treballadors, els i les estudiants, i en definitiva, aquells a qui diem
22 representar en la lluita per un món millor, se sentin partíceps i reflectits en les nostres propostes.

23 Per tot això, en la nostra pràctica, hem de tendir a construir un teixit social que estigui íntimament lligat a la
24 autoorganització dels oprimits i exclosos. Construir contrahegemonia significa donar passos en la creació de
25 noves formes de relació no basades en el domini per així superar els mecanismes d'opressió establerts pel
26 sistema.

27 Per a qui treballem?

28 Treballem per a la consecució del socialisme i, per tant, treballem per a l'interès comú de la totalitat de la
29 població. Especialment per a les classes desposeïdes, les classes subalternes que no tenen drets reals en les
30 decisions que es prenen cada dia a nivell econòmic, social, polític, cultural, etc. Treballem en contra dels
31 interessos de les elits, però en el món socialista tothom hi tindrà cabuda, en tant que les relacions no es basaran
32 en l'explotació de l'home per l'home.

33 Davant això, i vista la correlació de forces actuals, on el neoliberalisme, tot i que comença a trobar-se petites
34 barreres que dificulten la seva expansió, continua sent hegemònic, hem de saber buscar les contradiccions
35 internes d'aquest i saber teixir aliances amb classes socials que pertanyin a d'altres estrats socials. Cal treballar-
36 hi i guanyar-los com a partidaris de la revolució socialista. En definitiva, hem de deixar de banda el
37 reduccionisme classista, ja que, si bé la classe treballadora és el motor revolucionari, la revolució no la farà ella
38 sola. O bé la fa amb altres grups socials o bé aquests seran guanyats per l'oligarquia financera i els tindrem en
39 contra, dificultant enormement el procés revolucionari i segurament produint el seu abortament.

1 **On treballem?**

2 ***Front Estudiantil***

3 Joves Comunistes té una amplíssima part de militants que són joves estudiants, ja sigui a instituts, universitats, o
4 d'altres ens. El treball al món estudiantil és, doncs, una tasca prioritària i un lloc on tenim una experiència
5 acumulada que ens ha de portar a donar un pas qualitatiu en quant la nostra participació, influència i hegemonia
6 pel que fa a propostes i formes de lluita.

7 La nostra eina principal és l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP), una organització sindical estudiantil
8 que té ja 18 anys i que ens ha enriquit a l'hora de comprendre aquest món. Es tracta d'un marc unitari de treball,
9 amb gent de sensibilitats properes capaç de produir síntesis enriquidores per al nostre debat, formació i
10 capacitat de generació de propostes a la comunitat estudiantil. Es tracta, però, d'una eina que no hem aprofitat
11 correctament, ja que encara no n'hem tret tot el potencial que podríem, com a altaveu de les nostres propostes al
12 Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), al Consell de la Joventut de Barcelona (CJB), a la Plataforma
13 Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP) i d'altres espais.

14 Cal enfortir el nostre treball al si del sindicat i alhora poder tenir grups de treball de Joves Comunistes amb una
15 mínima estructura organitzativa, que siguin capaços de portar el nostre discurs i la nostra forma de veure el món
16 a la comunitat estudiantil.

17 La creació de col·lectius de militants de Joves Comunistes a les universitats principalment, i a d'altres ambients
18 acadèmics on tinguem presència, ha de ser una tasca prioritària que servirà per a donar un impuls al nostre
19 potencial aletargat en aquest front. Cal que aquests col·lectius siguin capaços d'analitzar les seves realitats
20 concretes, donant-hi respostes i augmentant així el pes de les propostes de JC al si de l'AEP i de la comunitat
21 estudiantil en general.

22 ***Moviment veïnal i treball als territoris***

23 El treball als territoris, a les localitats o als barris ha de ser l'altre àmbit prioritari de treball. Al nostre lloc de
24 residència, de la mateixa forma que als nostres centres d'estudi, cal que portem a terme iniciatives que tinguin
25 com objectiu els problemes concrets de la gent. Concrets, però analitzats des d'una perspectiva global i de classe.
26 Hem de treballar en espais on poguem conèixer de primera mà les problemàtiques de cada lloc. En aquest sentit,
27 la participació en les associacions de veïns o en els moviments socials locals és clau i ha de representar la major
28 part del nostre treball militant. En les associacions de veïns, pels problemes de cada municipi o barri, i en els
29 moviments socials, per conflictes o problemàtiques específics.

30 El nostre treball en aquest àmbit "micro" ens donarà legitimitat i capacitat d'influència, que a la llarga podrem
31 convertir en embrions de contrahegemonia i teixit social. Precisament en aquest últim sentit, el treball a l'àmbit
32 local és fonamental.

33 Els col·lectius han d'especialitzar-se i focalitzar el seu treball en la seva realitat immediata. Grups dinàmics i àgils
34 de pocs però compenetrats i actius militants, organitzats en cèl·lules que ataquin cadascun dels petits pilars del
35 sistema des de la seva base i amb finalitat revolucionària.

36 ***Front Obrer***

37 Com a organització juvenil marxista, aquest front de treball és transversal a l'activitat i formació militant d'un
38 jove comunista i, sent la contradicció capital-treball la més acusada del sistema capitalista, la nostra tasca és
39 poder fer veure a d'altres persones les contradiccions que pateixen i que de forma col·lectiva és possible donar-
40 hi resposta. En un primer lloc, en un sentit de millores salarials i de condicions de treball i més endavant, si és
41 possible, desenvolupar les tasques necessàries per anar més enllà.

42 Les eines de què disposem per a treballar són bàsicament el PSUC i la Comissió Obrera Nacional de Catalunya
43 (CONC), sent la seva àrea de joventut Acció Jove – Joves de CCOO el nostre espai prioritari de treball al si del
44 sindicat, per a poder desenvolupar una tasca juvenil i sindicalista que serveixi per als nostres objectius. No
45 obstant, també hem de treballar en altres espais com ara a la Xarxa Contra els Tancaments i la Precarietat o la
46 Plataforma Jove pel 1r de maig ACTUA.

1 Quines són les propostes de Joves Comunistes al jovent català actual?

2 Les nostres propostes sorgeixen de les reivindicacions del moviment obrer internacional que fa quasi dos segles
3 que existeix organitzadament. Per això hem de ser capaços d'articular un moviment juvenil català combatiu que
4 sigui capaç d'articular aquestes respostes basades en els següents punts tàctics i estratègics.

5 **La lluita per la consecució d'una societat socialista**

6 El nostre objectiu a més llarg termini és aquest. Tota l'estratègia i tàctica que desenvolupem ha d'estar
7 encaminada a la consecució dialèctica d'aquest pilar fonamental.

8 Eixos de lluita principals:

- 9 • La lluita contra l'imperialisme en la seva actual basant neoliberal

10 L'imperialisme neoliberal, com a nova fase expansiva del capitalisme després de la desfeta del bloc del
11 mal anomenat "socialisme real", provoca la perpetuació i l'aprofundiment de la segregació entre països
12 de "primera categoria" i de "segona o tercera categoria". El anomenats països desenvolupats, com els
13 EUA, la UE i el Japó, per a poder continuar en aquesta orgia sobreproductiva i anàrquica, exploten i
14 condemnen a l'empobriment més absolut a 2/3 parts de la població i als seus respectius països. El nostre
15 deure és donar recolzament als processos que es donen arreu del món, en la lluita contra l'imperialisme
16 i per la lliure autodeterminació dels pobles. Sempre i quan aquesta sigui beneficiosa per a les classes
17 subalternes és una prioritat revolucionària.

- 18 • La lluita contra el model cultural actual

19 A Catalunya gaudim d'un model cultural en alguns aspectes prou avançat respecte d'altres parts del
20 món, però no és suficient. Per a poder desenvolupar una societat socialista també calen noves formes de
21 relació social i cultural entre les persones que hi visquin. Un model social i cultural que vetlli per un oci
22 enriquidor, on no s'hagi d'estar pagant per tot; pel respecte al medi natural i el no malbaratament dels
23 recursos; per l'eradicació del patriarcat, on homes i dones tinguin realment, no només formalment,
24 iguals deures i iguals drets; on es fomenti la concepció de col·lectivitat i cooperació solidària front el
25 rampant individualisme i consumisme exacerbat que patim actualment. Un model on també s'aposti per
26 l'esport com a element aglutinador de la societat i de resoldre conflictes i es posin tots els mitjans
27 necessaris per a poder practicar-lo amb total seguretat.

- 28 • La lluita contra la precarietat i pels drets de la joventut

29 Front l'actual crisi del sistema, exigim treball estable i amb drets. Que les Empreses de Treball
30 Temporal (ETT) i les Empreses de Serveis Integrals (ESI) siguin eradicades, ja que la temporalitat i la
31 precarietat laboral, que aquestes representen, han estat copiades per moltes altres empreses, i la
32 patronal ha pres bona nota de com exprimir al màxim al jovent treballador. Així mateix, exigim que el
33 salari mínim sigui de 1300€.

34 Perquè considerem que l'educació és la forma de crear homes i dones noves, perquè la cultura no és un privilegi,
35 és un dret reconegut a la carta de les Nacions Unides i als Drets Humans, rebutjem la privatització del sistema
36 educatiu i el malbaratament de fons públics en xarxes educatives privades i excloents. Apostem per una educació
37 pública, laica, popular i republicana a tots els nivells: des de 0-3 anys al doctorat universitari, passant pels cursos
38 de formació professional, graus mitjos i superiors.

39 Perquè el jovent català pugui desenvolupar una vida plena, cal disminueixi el nombre d'anys que un jove
40 necessita per a poder marxar de casa dels seus pares, actualment en una mitjana de 26 anys. Des dels 18 anys un
41 jove ha de poder ser capaç d'emancipar-se en règim de lloguer que no suposi mai més d'un 20% del salari que
42 estigui cobrant en aquell moment. L'especulació amb un element vital en la vida d'una persona com és l'habitatge
43 ha de ser perseguida i penada, desmontant tot l'entramat d'interessos polítics, econòmics i socials que ens ha
44 abocat l'actual crisi.

45 Per a poder desenvolupar aquests punts, la nostra aposta és la consecució d'una III República Federal Espanyola
46 amb democràcia participativa com a alternativa al neoliberalisme i com a pas previ cap a la construcció d'una
47 societat socialista.

48 Per què República? La monarquia actual encarnada la figura de Joan Carles I, posat a dit pel dictador feixista
49 Francisco Franco, no representa més que el continuisme d'aquest, que va trencar amb el desenvolupament
50 popular i democràtic iniciat al 1931 amb la proclamació de la II República. La nostra tasca és recuperar aquesta
51 via i desenvolupar-la.

1 Per què Federal? Apostem per la lliure autodeterminació dels pobles i, en el cas concret de Catalunya, volem un
2 estat federat a la resta d'Espanya, única forma de poder saldar l'anomenat "deute històric", que més que històric
3 és de caràcter cultural, i que els pobles d'Espanya es tractin amb respecte i solidaritat en la construcció de la
4 nova Espanya Republicana.

5 Per què amb Democràcia Participativa? L'actual model democràtic-burgès es fonamenta en la "democràcia
6 representativa" o una democràcia de "baixa-intensitat" on tot es deixa en mans de representants del poble
7 escollits un cop cada quatre anys i que no han de retre comptes a la societat que els ha escollit. La Democràcia
8 Participativa ha de servir per crear nous canals comunicatius que facin possible la participació en la política de
9 l'Estat i dels afers que afecten a tots els i les ciutadanes: la revocació dels membres escollits i l'aprovació de les
10 gestions dels diferents governs en funció de l'interès real de la majoria de la població i no només com a gabinet
11 executiu de les classes dominants de l'Estat com passa a l'actualitat.

12 ***El Partit com a eina***

13 Per a poder desenvolupar els nostres objectius hem decidit formar part d'un col·lectiu, un Partit comunista. El
14 Partit no són unes sigles, el partit és una eina. El partit el formen les persones i no només el seu nom. Hem de ser
15 capaços de relançar aquesta eina per a que assoleixi els seus objectius.

16 Joves Comunistes, com a escola de formació de quadres per al PSUC, ha de complir aquesta tasca i ha de dotar al i
17 a la militant tant de formació teòrica en els fonaments del marxisme-leninisme com de la posada en pràctica
18 d'aquestes eines. En definitiva, s'ha de saber enquadrar al i la militant en un lloc on pugui desenvolupar el treball
19 militant.

20 Per això és important el treball, però donant prioritat als afers externs i no tant interns. Ser capaços de portar les
21 nostres propostes a la societat i desenvolupar-les de forma eficaç. La nostra forma organitzativa consisteix en
22 crear col·lectius de militants allà on el o la militant té el seu lloc de residència, el seu centre d'estudis, donant
23 prioritat a un dels dos ja que serà garantia de bon i constant treball.

24 També hem de saber utilitzar altres eines a part de JC o el PSUC, que podríem considerar "auxiliars", per a poder
25 desenvolupar un treball més ampli amb altres espectres de la població que a priori i per la nostra condició de
26 "comunistes" ens estan vedats. Aquests fronts externs són principalment Moviments Socials variats: l'AEP, la CONC
27 i EUiA. Llocs on no només treballem militants comunistes, sinó també altres persones generalment amb tarannà
28 "progressista" que ens permetran fer conèixer les nostres propostes i apropar la gent a la nostra organització.

Tesis sectorials

1 Moviment Obrer

2 *Reconfiguració dels sindicats en el context internacional*

3 **“Colpejats però posant-se a la altura de les circumstàncies” (OIT, ILO, 1997)**

4 A dia d'avui veiem com bona part del que han conquerit els sindicats està sent soscavat per les decisions
5 financeres i industrials que s'adopten a nivell global. No obstant, els sindicats i el moviment obrer poden ser
6 reflexius, aprendre dels errors i els fracassos del passat, repensar les receptes acceptades i elaborar una
7 aproximació més productiva als problemes que afronten. Un exemple d'aquesta reconfiguració són els canvis
8 polítics i organitzatius experimentats pel moviment obrer d'Estats Units, abans considerat com l'epítom del
9 conservadorisme, amb la victòria de la “New Voice” (nova veu) a les eleccions de la “American Federation of
10 Labor and Congress of Industrial Organizations” (AFL-CIO) del 1995. Es trenca amb el corporativisme i es
11 comença a utilitzar el llenguatge de la democràcia i a promoure un nou “sindicalisme comunitari” consistent en
12 organitzar-se sindicalment en comunitats territorials i industrials, molt més grans que un centre de treball. Es
13 reconeix que les identitats i interessos dels treballadors van més enllà de per a qui treballen o el treball que
14 realitzen (pertanyença de classe). La AFL-CIO redescobreix el llenguatge de classe i el sindicat com a moviment
15 social i internacionalista.

16 Els sindicats del Nord van començar a reviure des de mitjans dels anys 90, quan es van produir un seguit de
17 vagues generals a França, Itàlia, Grècia, Bèlgica, Espanya i Canadà. Això va ser degut a la assumptió, fins a cert
18 punt, de la direcció de la classe obrera abandonada pels partits socialdemòcrates, massa ocupats en administrar
19 el neoliberalisme.

20 Les estratègies estan canviant i l'activisme s'ha desplaçat, per exemple, cap a campanyes en contra de marques
21 conegudes i famoses (Coca-Cola, Bocatta, etc.). El que hem de tenir clar és que, si els sindicats continuen
22 negociant en el marc de l'empresa, la globalització o la informatització de l'empresa els derrotarà. Un dels grans
23 reptes que té el sindicalisme és l'elaboració de polítiques nacionals en un món globalitzat. Tot i que només una
24 resposta global podrà lidiar amb la globalització econòmica, els treballadors i els sindicats operen dins un
25 escenari nacional. Operen dins l'estat-nació, però necessiten mirar més enllà. Les estratègies nacionals han
26 d'incidir cada cop més a l'escenari global.

27 Un cop deixat enrere el període de la Guerra Freda, on predominava l'imperialisme sindical en què els sindicats
28 del Nord s'havien convertit en agents actius de l'estat i elements integradors de les polítiques exteriors
29 d'aquests, hem vist el naixement de noves formes de sindicalisme i activisme: des del sindicalisme social del Sud
30 fins als activismes ecologistes, veïnals i antiglobalització.

31 L'activitat sindical regional, com la que es desenvolupa a la UE (amb la Confederació Europea de Sindicats, CES,
32 fundada al 1970, encara que actualment no és un organisme del tot representatiu), té una importància capital
33 per als moviments obrers del Nord. Junt amb aquesta hi ha els comitès d'empresa europeus, que representen
34 l'element més ambiciós de la carta social, donat que podrien desembocar en l'establiment de relacions sindicals
35 transnacionals en el si de les empreses que operen a la UE.

36 No es tracta que l'activitat obrera es torni global simplement; l'activitat obrera local i global no han de ser
37 excloents, han de tenir una relació dialèctica. Una manera de fer-se global és vincular les lluites locals. Per
38 exemple, campanyes contra empreses transnacionals (ETN) centrades en una localitat, poden resultar efectives
39 si aquestes lluites locals tenen com a blanc parts fonamentals del funcionament global de les empreses en
40 qüestió. En definitiva, els sindicats han d'adoptar una orientació de moviment social que atregui tota la
41 comunitat i totes les lluites, tal i com van ser les Comissions Obreres durant el seu naixement com a moviment
42 socio-polític. Els sindicats dels països rics han de preocupar-se necessàriament per la difícil situació que travessa
43 la majoria dels treballadors del Sud, des de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures
44 (CIOSL), passant per la Federació Sindical Internacional (FSI) i la CES, fins la “International Federation of
45 Chemical, Energy, Mine” (ICEM).

1 ***Mirant cap al SUD***

2 Una altra visió és la de la vida laboral al Sud, que es distingeix de la del Nord, entre altres coses, per la
3 “informalització”: mercat de treball il·legal o clandestí. Aquest sector suposa al Sud entre un 30 i un 80% de la
4 població treballadora, segons el país.

5 La informalització característica del Sud no és un procés al qual s’oposin els governs, ans al contrari, és un mitjà
6 per desactivar el conflicte social, ja que trencar el control dels treballadors organitzats sobre el procés de treball
7 sembla ser un objectiu comú de la informalització, encara que no l’únic.

8 La globalització està provocant un augment de la informalització: 9 de cada 10 llocs de treball creats a l’Amèrica
9 llatina l’any 2000 eren al sector informal. La informalització creixent obliga als sindicats a plantejar-se i a
10 prendre consciència de la comunitat existent més enllà dels centres de treball. Els sindicats del Sud han superat
11 l’etapa d’imperialisme i paternalisme sindical del sindicats del Nord, ja que ara sí que compten a l’economia
12 política global del treball la CUT (central sindical del Brasil), la FOSATU (Sudàfrica), la KCTU (sindicats de Corea),
13 la SEWA (Índia). Tots aquests són clars exemples de la nova classe obrera forjada durant els 80 i 90. Aquesta s’ha
14 organitzat i ha generat una nova forma de sindicalisme, el sindicalisme social, en oposició a l’economicisme de la
15 “lliure negociació col·lectiva” del Nord. Aquest nou sindicalisme té en compte el sector informal fent seves
16 qüestions socials i col·laborant activament amb grups comunitaris, organitzacions de dones, moviments de drets
17 humans, etc. El sindicalisme social també s’ha tornat cap a la lluita política per imposar la democràcia davant
18 l’ordre polític repressiu.

19 ***El debat sobre la clàusula social***

20 Joves Comunistes defensem la inclusió d’una clàusula social sobre els drets dels treballadors als acords de
21 comerç internacional. Entenem que, encara que com a mesura no definitiva, si no existís aquesta clàusula la
22 liberalització del comerç promoguda pel GATT i l’OMC s’erosionarien encara més els drets dels treballadors, ja
23 que les inversions es desplaçarien inevitablement cap a llocs on aquests drets fossin menors. Això pressionaria
24 tots els països a debilitar les seves regulacions laborals per aconseguir que els seus productes resultessin
25 competitius i els seus territoris atractius per a les inversions. Aquest fenomen és el que vivim a Europa com a
26 “tercer-mundialització” de les condicions laborals o homogeneïtzació a la baixa de les condicions laborals.

27 El contingut de la clàusula seria, bàsicament, el que es coneix com a “convenis fonamentals” de la OIT (els quals
28 no han estat ratificats pels EUA): El que inclou l’article nº87 (1948) sobre la llibertat d’associació, el nº98 (1949)
29 sobre el dret a organitzar-se i a emprendre negociacions col·lectives, el nº29 (1930) i el nº105 (1957) sobre
30 l’abolició del treball forçat, el nº138 (1918) sobre l’abolició del treball infantil i el nº100 (1951) i nº111 (1918)
31 sobre la discriminació al lloc de treball.

32 Si bé és una mesura que legitima l’operativa de l’OMC com a braç del capitalisme global, també entenem que
33 pretén protegir els treballadors i que la batalla en pro d’una clàusula social pot mobilitzar-los a escala global per
34 regular el mercat, renovant, així, a nivell internacional, la històrica confrontació entre capital i treball.

35 ***Situació de la classe Obrera a Espanya***

36 Analitzant la classe obrera de l’estat, les polítiques laborals de tall neoliberal implantades al nostre país de forma
37 sistemàtica, a partir de la reforma de 1994, han suposat una veritable catàstrofe per a la majoria de treballadors i
38 treballadores i, de manera singular, per al conjunt dels treballadors i treballadores en situacions precàries.

39 Aquestes polítiques, han portat a uns índex de precarietat laboral de tot tipus (no només de temporalitat)
40 superiors al 60% i a unes taxes d’atur impossibles de patir per a molts col·lectius com els joves, dones i
41 immigrants (aquest mes d’agost tornem a ser notícia per ser el país de la UE-15 amb una taxa d’atur més alta,
42 amb un 11% d’aturats, dins del qual un 25% són joves menors de 25 anys). Així mateix, la majoria d’assalariats
43 gairebé no tenen drets, no estan sota l’ampar de la negociació col·lectiva i tenen un salari mínim i un salari mitjà
44 per sota de la gran majoria de l’Europa dels quinze en tots els trams, fins al punt que s’ha arribat a una estructura
45 salarial on molts treballadors i treballadores que tenen feina estan en situació de pobresa. L’índex de sinistralitat
46 i mortalitat laboral és dels més alts d’Europa, els treballadors menors de 35 anys pateixen prop del 53% dels
47 accidents, a més d’estar pràcticament sense cap protecció o prestació abans de l’entrada al primer lloc de treball.
48 Així mateix, més de la meitat dels aturats no perceben cap prestació d’atur.

49 Normalment, la precarietat laboral s’havia associat a llocs de treball precaris o a les rotacions temporals però,
50 durant els últims anys, s’han produït importants canvis en aspectes del sistema productiu i les seves relacions de
51 producció (tecnificació, globalització, deslocalitzacions, etc.). Això ha fet que també poguem definir com a

1 precàries aquelles feines amb insuficiència de salari, inadequació entre la formació adquirida prèviament i
2 l'activitat realitzada, irregularitat o extensió de la jornada laboral.

3 Així doncs, es pot arribar a la conclusió que les mesures preses en les contínues reformes del mercat laboral en
4 aquest país no són les correctes en gairebé tots els àmbits. Aquestes mesures són un clar exemple de l'existència
5 de classes socials i de la lluita de classes sota el capitalisme. L'última reforma laboral del 2006 n'és un clar
6 exemple: s'amplia l'ús del contracte indefinit de foment de l'ocupació (actualment, gairebé el 90% dels
7 contractes que es signen són temporals); s'estableix l'acomiadament de 33 dies per any treballat amb un màxim
8 de 24 mensualitats en lloc dels 45 dies amb un màxim de 42 mensualitats de l'ordinari, que els permet acomiadar
9 pagant molt menys d'indemnització del que reben com a subvenció; s'atorguen bonificacions a les empreses per
10 fer complir la legislació laboral, com en el cas dels contractes indefinits; es duu a terme un pla extraordinari
11 d'ajudes empresarials; es redueixen les cotitzacions de l'empresari; es permet la contractació temporal
12 encadenada i la subcontractació d'obra i servei i es permet la cessió de treballadors sense base legal. Finalment, a
13 tot això hem de sumar l'existència d'una inspecció de treball infructífera.

14 Aquestes mesures són correctes i es plantegen com a les úniques possibles per als interessos dels propietaris
15 dels mitjans de producció, però són una catàstrofe per als treballadors. Aquests, nosaltres, la majoria, i els
16 nostres representants hem de plantejar una alternativa des de l'oposició a aquest continu empitjorament que
17 signifiqui una millora de les condicions de vida i treball i reforci el caràcter social. La teoria de la traïció de les
18 cúpules sindicals i govern amb patronal és, no obstant, massa simplista per explicar el com i el perquè s'ha
19 arribat a aquesta situació. Com a marxistes tenim l'obligació de fer una aproximació histórico-empírica de la
20 classe obrera per poder fer propostes pràctiques transformadores.

21 La classe obrera no ha estat vençuda en un marc d'enfrontament polític, però sí minada, contornejada,
22 desbordada, per una transformació "sociològica" profunda de l'estructura del conjunt salarial; ha estat
23 desposseïda per la generalització i diversificació dels assalariats i per la promoció de categories salarials que
24 l'han relegat a una posició subordinada, i no central, en la configuració del conjunt salarial.

25 Per altra banda, observem un important increment del grup dels assalariats dins de la població activa en l'última
26 dècada, gairebé 300.000 assalariats per any, en major proporció a la indústria i a la construcció (85%) que als
27 serveis (78%). Pel què fa l'estructura interna, cal remarcar que els grups d'assalariats que més han crescut han
28 estat les dones, els treballadors precaris i els immigrants.

29 La classe obrera no només està fragmentada en la producció de béns i serveis, sinó en el conjunt de la societat, on
30 podem distingir zones d'integració amb un treball estable, zones de vulnerabilitat amb un treball precari o bé
31 amb atur intermitent i una zona de marginalitat i exclusió que es caracteritza per la manca de feina. En xifres,
32 tenim que entre 6 i 7 de cada 10 assalariats es troben en situació d'inseguretat segons la caracterització abans
33 esmentada, on els treballadors precaris són els proletaris del segle XXI i, en el cas dels joves, el 95% dels actius
34 menors de 25 anys estan en situació d'atur o precarietat, amb unes taxes d'atur 13 punts de mitja per sobre del
35 conjunt de la població activa (PA).

36 ***Acció sindical, diagnòstic i propostes***

37 A més dels sindicats, els i les joves comunistes hem de participar activament en totes aquelles "xarxes" i
38 col·lectius que comparteixen amb nosaltres la voluntat de transformar la societat, com és el cas de la Xarxa
39 contra la Precarietat i els Tancaments, entrelaçant complicitats per construir plans concrets de treball i plans
40 comuns però sobretot per construir xarxes de solidaritat, així com ponts entre les experiències de grans
41 sindicalistes i joves, de noves i velles formes de lluita. N'és un clar exemple de la tesis "d'actuar localment, pensar
42 globalment". La nostra cooperació ha d'estar basada en el compromís amb els nostres acords però també en
43 l'autonomia de prendre les nostres pròpies decisions.

44 ***"El sindicalisme de classe a Espanya és una experiència no protegida en vies de extinció"*** 45 **(D.Lacalle)**

46 El sindicalisme de classe té, en resum, tres característiques que el defineixen com a tal: la seva instal·lació
47 conscient en una societat de classes enfrontada "en conflicte permanent"; la lluita pel manteniment i millora de
48 les condicions de vida i de treball del conjunt d'assalariats, i per les seves necessitats legítimes i immediates; i
49 finalment la recerca de la unitat i solidaritat entre tots aquests assalariats.

50 Aquest tipus de sindicalisme es troba en clara regressió al nostre país des dels últims 20 anys. Les cúpules
51 dirigents dels sindicats autodenominats de classe, amb excepcions individuals o de grups importants, però sense
52 poder decisor real, s'instal·len a les institucions de la societat capitalista, amb posicions netament corporatistes,

1 i no en el conflicte d'interessos enfrontats o en la lluita de classes. Actualment podem veure la clara deriva de
2 l'actual Secretari General de la CONC en determinades intervencions on declara que les Comissions Obreres s'ha
3 de convertir en un sindicat Total, on tothom té cabuda. Es tracta clarament d'un discurs no casual i de caire
4 interclassista.

5 Les accions d'aquestes cúpules sindicals per al manteniment i millora de les condicions dels assalariats,
6 beneficien uns grups de treballadors que no són, ni representen, la gran majoria dels mateixos i, al mateix temps,
7 o, com a conseqüència, abandonen la recerca de la unitat i la solidaritat entre tots ells.

8 L'atac dut a terme pel capitalisme neoliberal abans comentat, no només ha estat en contra de les condicions de
9 vida materials de la classe obrera, sinó contra la pròpia consciència de classe, per així eliminar de forma més
10 completa els seus mecanismes de defensa i atac, tant en les bases objectives de la mateixa consciència com en les
11 bases estrictament subjectives.

12 **Les bases objectives** es troben en l'origen social, la família, el barri i, en últim lloc però no menys important, la
13 taberna o el bar com a centre de relacions socials, i la fàbrica o el centre de treball com a nucli de les relacions
14 laborals. En un segon esglaó, es troben el sindicat o el partit com a nuclis de l'acció social i laboral. Ara, la família,
15 el barri o el bar s'han convertit en la pandilla, el bloc i la discoteca o el "botellón", mentre que la fàbrica s'ha
16 difuminat amb la descentralització productiva.

17 A tota aquesta transformació cal sumar una xarxa de transports deficitària que fa que es separi l'entorn de vida
18 domèstic de l'entorn de vida laboral i que disminueixi la possibilitat de participació política i sindical.

19 Nosaltres, els joves, vivim la transició de la cultura del treball a la cultura del treball i de l'oci. Aquí els sindicats
20 no han sabut treure rendiments socials o sociabilitzar aquest temps d'oci que tantes lluites ha costat. Aquesta
21 transició s'ha transformat en un augment de la individualització i en una mínima afiliació sindical juvenil, sent
22 només un 5% dels afiliats, mentre que som un 20% de la població activa.

23 Pel què fa a les **bases subjectives** els elements claus han estat el consum i l'impuls cap a l'individualisme en
24 l'àmbit laboral, orquestrat des gran part dels mitjans de comunicació de masses controlats per grans consorcis.

25 ***Propostes per al cas espanyol; militància a CCOO***

26 Joves Comunistes creiem per principi que la creació de nous sindicats o l'abandonament de Comissions Obreres
27 no és la solució, ja que dificulta la lluita unitària dels treballadors i és una forma de renunciar al sindicalisme amb
28 presència a totes les regions o nacionalitats i a tots els sectors productius del país. En definitiva és renunciar a la
29 consecució d'un sindicalisme de classe. Per això, la nostra aposta pel sector crític de CCOO és una aposta pel
30 sindicalisme reivindicatiu i de classe, aposta que està sempre dins de CCOO perquè la sortida només constataria
31 l'existència de passar d'una corrent sindical organitzada a ser una minoria organitzada.

32 Dit això, per història i per tradició, el nostre referent sindical segueixen sent les Comissions Obreres. Hem de
33 reivindicar la història de les persones que van fundar aquest sindicat i el seu concepte de sindicalisme de classe
34 obrera, lluitant per la supressió de qualsevol mena d'explotació de l'home per l'home, per la llibertat, la
35 democràcia i el socialisme. Una de les tasques prioritàries ha de ser la d'implicar als joves treballadors i en
36 especial a la nostra militància en el conflicte laboral i social, així com en la necessitat de sindicar-se a les CCOO,
37 com a eina de lluita.

38 Hem d'intensificar la nostra participació a Acció Jove per augmentar la intervenció i el protagonisme dels joves
39 comunistes en l'exercici del conflictes socials arreu de Catalunya. La nostra incorporació al moviment sindical
40 juvenil ha de servir per "permeabilitzar" i acostar CCOO a la realitat social i laboral actual dels joves i per a la
41 renovació de les formes de fer sindicalisme exigint una nova lectura del paper del sindicat a les societats actuals.
42 Hem d'adaptar-lo a les noves realitats produïdes per una societat versàtil per tal de preservar el dret i l'accés a
43 una ocupació estable, de qualitat i segura per a tots per igual, sense discriminació per raó d'edat, sexe o
44 nacionalitat.

45 Hem d'exigir i treballar per fer a CCOO i a Acció Jove una reforma organitzativa per a una relació més directa i
46 pròxima amb els joves treballadors. Recuperar el caràcter socio-polític del sindicat per a la defensa i la
47 reivindicació dels drets col·lectius dels joves i en general del conjunt classe treballadora., com a organisme
48 unitari de base de la classe obrera.

49 Hem d'articular un sector crític per a una nova forma de fer sindicalisme, més directe, més participatiu i
50 democràtic, que persegueixi la unitat sindical. En definitiva, més combatiu. Abandonar el corporativisme i les
51 pràctiques verticals d'un sindicat que s'ha institucionalitzat. Apostem per un sindicalisme que impulsi la
52 participació del conjunt dels treballadors a les empreses, lluitant per millorar les condicions de treball del dia a

- 1 dia i articulant els treballadors com a subjecte revolucionari per tal de crear les condicions per a la transformació
 2 social. Un sindicalisme que busqui l'extensió d'una dinàmica de classe a amplis sectors de CCOO: a la base, als
 3 rams, a les zones i a les lluites. Un sindicalisme que busqui :
- 4 A. Que la comissió del centre de treball o la secció sindical sigui la base fonamental del sindicat. Totes les
 5 instàncies superiors han de ser organismes de coordinació i representació, respectant la plena
 6 autonomia de la base en tot moment.
  - 7 B. Una potenciació de l'assemblea a tots els nivells com a organisme de decisió de tots els treballadors.
  - 8 C. Relacions d'unitat d'acció amb altres centrals sindicals.
  - 9 D. CCOO ha de lluitar per, tal i com diuen els seus estatuts: "la consecució del socialisme," així com el
 10 derrocament de la monarquia i el triomf de la vaga general política.
- 11 Joves Comunistes, concretament, defensem en el cas de l'Estat una reforma progressiva dels drets dels
 12 treballadors i treballadores per a l'entrada al lloc de treball, per a la permanència així com per a la sortida.
 13 Aquests drets haurien de plasmar-se en mesures orientades a acabar amb el continu deteriorament del mercat
 14 de treball i a superar la ineficàcia de les mesures preses en aquest. Per això cal potenciar els Serveis Públics de
 15 Treball, com la intermediació laboral, l'anulació de les modalitats contractuals temporals sense justificació i la
 16 prohibició per llei de les ETT's (empreses de treball temporal):
- 17 1. Pel què fa a la **contractació temporal**: prohibició d'aquesta per a tasques estacionals que siguin cíclics,
 18 regulars o permanents a les empreses; establiment de màxims percentuals sobre els treballadors fixes;
 19 increment de la quota empresarial a la Seguretat Social (SS) en totes les modalitats; establiment
 20 d'indemnitzacions al final del contracte; adquisició de la condició de fix per part del treballador si aquest no
 21 és donat d'alta a la SS dins el termini, així com en els casos de successió il·lícita de contractes temporals;
 22 formalització escrita dels contractes; establiment d'una durada legal màxima per als contractes d'interinitat;
 23 nul·litat d'extinció dels contractes temporals il·lícits.
  - 24 2. **Drets durant l'estada al lloc de treball**: Els principals drets dels treballadors i treballadores en el lloc de
 25 treball es resumeixen en 3 punts: el dret a la negociació col·lectiva, el dret a associació i el dret a la
 26 participació en les decisions (democràcia a l'empresa). Aquests, al seu torn, cobreixen un seguit de matèries
 27 importants per tal de garantir un treball digne i estable, com són els salarials, de temps o organització del
 28 treball, salut laboral, subcontractació i externalització, garantint la seva aplicació la fins ara molt ineficaç
 29 Inspecció de Treball.
    - 30 2.1. En quant a la **negociació col·lectiva**, tot i ser un dret bàsic i fonamental dels treballadors i
 31 treballadores, ha d'estar garantit, potenciant l'abast pel què fa a continguts i extensió per tal que es
 32 pugui assegurar la seva utilització efectiva per part de tot el col·lectiu d'assalariats, sigui quina sigui la
 33 seva situació contractual, així com també per part dels treballadors i treballadores del sector públic,
 34 fins i tot en el cas del dret a les actualitzacions salarials i el dret de vaga sense exclusions.
    - 35 2.2. El **dret d'associació** i tots aquells que hi estiguin vinculats, tot i ser, com l'anterior, un dret bàsic i
 36 fonamental recollit a la constitució, s'ha estat buidant de contingut progressivament i ha vist limitat el
 37 seu grau de cobertura. Cada cop més treballadors i treballadores, a causa de l'estructura del mercat
 38 laboral, tan precaritzat i fragmentat, es veuen objectivament impossibilitats d'exercir-lo. Hem de
 39 garantir la utilització efectiva i lliure d'aquest dret per part dels treballadors i treballadores.
    - 40 2.3. El **dret a la participació** dels treballadors en les decisions empresarials, el que es denomina com a
 41 "democràcia a l'empresa", ajuda i complementa els drets anteriorment esmentats. Cobreix des dels
 42 drets essencials a l'organització democràtica de la societat (auto-organització dels assalariats, elecció
 43 de representants, llibertat d'expressió dins l'empresa, vaga, fixació de condicions de seguretat i higiene,
 44 etc.), passa pels drets essencials al mercat laboral (informació, acords sobre sortides i entrades de
 45 l'empresa, subcontractació, reducció de jornada i distribució del treball...), així com els inicis de la
 46 participació en la gestió (informació sobre la situació i evolució de l'empresa, participació en els
 47 consells d'administració, discussió d'alternatives...), fins a la plena participació en la gestió (cogestió,
 48 codirecció, participació en els consells de direcció executius, en l'organització de la producció, en
 49 l'organització del treball i de l'empresa, en la gestió directa a tots els nivells de l'empresa, etc.). Hem de
 50 lluitar per la implantació d'aquest dret, avui molt dèbilment reconegut, creant els mecanismes
 51 necessaris per a la seva aplicació efectiva.
    - 52 2.4. En matèria **salarial** és necessària una revisió a l'alça del salari mínim interprofessional, de manera que
 53 iguali el 60% del salari mig, seguint les recomanacions de la carta social europea. Es proposaran
 54 mesures d'inspecció i seguiment per a la consecució d'igual treball igual salari en tots els àmbits i

- 1 supòsits, sense discriminació salarial per a les dones ni cap altre col·lectiu (subcontractats, temporals,
2 externalitzats, etc.).
- 3 2.5. En matèria de **temps de treball**: reducció de la jornada de treball per llei a 35 hores setmanals sense
4 reducció salarial. Potenciació de les mesures encaminades a la distribució equitativa del treball.
5 Eliminació de totes les hores extraordinàries que no siguin de "força major". Aquestes mesures
6 impliquen un reforçament per llei de les organitzacions del treballadors i treballadores, així com de la
7 inspecció de treball, per a una aplicació efectiva.
- 8 2.6. En matèria de **subcontractació i descentralització productiva**, donat que aquests factors són decisius
9 en la precarietat del mercat laboral, cal una tasca legislativa específica per a l'establiment de la
10 responsabilitat solidària de l'empresa principal en totes les obligacions de l'empresa contractada
11 (salarials, extra salarials, de salut laboral, de Seguretat Social, etc.). Cal una redefinició jurídica de la
12 contrata, l'establiment de l'obligació de subrogació en cas de successions de contractes, la prohibició de
13 la subcontractació en cascada, la prohibició de relacionar o connectar la causa del contracte temporal
14 amb la contrata o subcontrata i l'extensió dels drets de representació dels comitès de l'empresa
15 principal a les subcontrates que no tinguin òrgans de representació.
- 16 2.7. En matèria de **salut laboral**, hem de plantejar una impugnació del model d'externalització de l'acció
17 preventiva a través de mútues i serveis privats. Cal potenciar la informació i la formació dels
18 representants dels treballadors i treballadores, implantar una cultura preventiva a la societat, així com
19 la formació dels treballadors. Caldria, a més, crear un registre administratiu a cada província i
20 comunitat que elabori un registre específic d'accidents mortals, així com modificar la llei penal,
21 tipificant la comissió de delictes en accidents greus i mortals, dedicant una especial atenció als col·lectius
22 menys afavorits.
- 23 3. **Drets de sortida del lloc de treball**: Aquests drets són els relatius als acomiadaments, prestacions per atur,
24 prejubilacions i pensions.
- 25 3.1. En matèria d'acomiadaments és necessària una nova legislació amb l'objectiu de garantir una major
26 tutela per als treballadors i treballadores de manera que tots els contractes tinguin una indemnització
27 per acomiadament de 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats i que sigui sempre el
28 treballador i no l'empresa qui esculli entre readmissió o indemnització en cas d'acomiadament
29 improcedent. Cal, a més, assegurar unes normes més ajustades i garantistes de les causes
30 d'acomiadament. És necessària una reducció del nombre de treballadors i treballadores afectats i
31 afectades per la consideració d'acomiadament objectiu, potenciar la intervenció i control dels
32 representants dels treballadors i treballadores, així com plans de viabilitat i socials negociats entre les
33 parts. Cal una prohibició efectiva dels ERE's i que el silenci administratiu en la tramitació s'entengui
34 com a negatiu.
- 35 3.2. La reforma de la protecció a l'atur s'ha de realitzar per tal que les prestacions a l'atur no financin
36 bonificacions de les quotes empresarials i es destinin exclusivament al pagament de prestacions. S'ha
37 de crear un fons de reserva, com succeeix amb la seguretat social; cal augmentar la quantia de les
38 prestacions i reduir el temps mínim necessari de cotització per accedir-hi, així com restringir les
39 modalitats de contractació bonificades i prohibir la utilització de fons procedents de la quota d'atur per
40 finançar ERE's en empreses amb beneficis.
- 41 3.3. Hem d'evitar que en els ajustaments de plantilla a través de prejubilacions es recorri als ERE's, finançats
42 amb fons públics, sobretot pel què fa als costos en cotitzacions a la Seguretat Social i en les prestacions
43 per atur.
- 44 4. Altres drets: Espanya esta dins d'un espai econòmic i social supraestatal, la UE, i els drets dels treballadors i
45 treballadors han de ser plantejats des d'aquesta realitat. Per tant, cal considerar una sèrie d'aspectes:
- 46 4.1. Amb l'ampliació a l'Europa dels 25 i posteriors, és necessari contribuir a una legislació "anti-dumping"
47 social, tant dins el nostre estat com en les institucions que governen la UE ampliada, amb un
48 reforçament dels comitès d'empresa europeus, els quals haurien d'estar dotats de poder de negociació.
- 49 4.2. També s'haurien d'establir uns drets mínims dels treballadors i treballadores europeus, que cobreixin
50 tant el salari mínim com les prestacions per atur i les pensions.

1 **A mode de conclusió**

2 Els sindicats han d'empapar-se de la revolució de les comunicacions, que brinda els mitjans fonamentals per
3 construir aquest internacionalisme sindical, que té Internet com a gran canalitzador de fluxos d'informació
4 internacional. A més, aquests han d'ajudar a constituir una xarxa horitzontal en front de pràctiques verticalistes,
5 malgrat les accions del capital, mitjançant l'acció judicial, per declarar sancionable l'ús del correu electrònic
6 privat així com l'ús d'Internet al lloc de treball per qüestions no laborals o fins i tot sindicals.

7 L'autoorganització dels assalariats per a la millora de les seves condicions de vida i treball és consubstancial al
8 capitalisme, és històricament necessària i inevitable, com recordava Lenin. El sindicalisme de classe és
9 recuperable i aquesta és ara la nostra tasca essencial: reconstruir els principals instruments de la lluita de
10 classes proletària i la forma superior d'unió classista, el Partit Comunista. Perquè abans o després, amb o sense
11 les organitzacions actuals, la classe obrera, el proletariat del que formem part, el recuperarà.

12 **Moviment Estudiantil**

13 El pilar fonamental i eix de treball del moviment estudiantil en els darrers 3 anys, des de desembre de 2005 fins
14 a l'actualitat, ha vingut marcat pel procés de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), també conegut com
15 "Procés de Bolonya" o el "Maastrich de l'Educació Europea".

16 Podem considerar que ens trobem en un moment de plena recuperació del moviment estudiantil tant a
17 Catalunya com a la resta de l'Estat Espanyol, encara que anem a la cua pel què fa al moviment estudiantil actiu
18 respecte la resta d'Europa. El procés ha estat llarg i costós i s'han necessitat prop de 7 anys des de les lluites
19 contra la LOU i la LUC i l'atac imperialista a l'Afganistan i l'Iraq per a que aquest comenci a tenir certa incidència i
20 força. Durant aquests darrers anys, la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP) ha
21 realitzat tot un seguit d'exitoses manifestacions, que malauradament han acabat la majoria dels casos amb
22 actuacions policials desproporcionades.

23 Tot i això, encara no tenim un moviment estudiantil combatiu com caldria per donar resposta a les demandes
24 dels i les estudiants i de la comunitat universitària i educativa en general. En això té certa influència la divisió
25 artificial de la PMDUP que han creat determinats sectors formalment encara integrats en aquesta. Una divisió
26 que pretenen que desemboqui en un nou espai aglutinador que s'anomeni Coordinadora d'Assemblees
27 d'Estudiants (CAE) però al que no permeten l'accés a sectors estudiantils organitzats com l'AEP per suposades
28 diferències polítiques al respecte del procés de Bolonya.

29 Així doncs, si bé el moviment estudiantil hem començat a reorganitzar-nos en aquest nou cicle, encara no hem
30 estat capaços de donar un salt qualitatiu al moviment. Si volem mantenir l'educació (a tots els nivells) com el
31 servei públic que hauria de ser, cal que aconseguim influència en la comunitat estudiantil, que generem
32 respostes i donem solucions. En aquest sentit ens reafirmem en el nostre treball a l'AEP i en la eina de
33 transformació del sistema educatiu que és. Transformació en un sistema veritablement públic, laic, republicà i de
34 qualitat, amb igualtat d'oportunitats on no només es formi a la gent per a desenvolupar una feina, sinó que ajudi
35 també a formar consciència crítica i constructiva vers la realitat que ens envolta.

36 A nivell estatal es ve treballant des de fa anys en un projecte que aglutini a associacions d'estudiants, amb
37 perspectives de millorar la seva articulació i organització. Aquest projecte, Estudiantes en Movimiento, ha
38 d'ajudar a superar la històrica fragmentació del moviment estudiantil organitzat a l'estat.

39 Ens trobem en un moment que marcarà profundament el desenvolupament del moviment estudiantil, com és el
40 començament de l'aplicació de l'EEES i el xoc de contradiccions que aquest comença a generar a la comunitat
41 universitària.

42 Una aplicació està demostrant ser fins i tot pitjor del què els nostres anàlisis de fa uns anys preveien. La
43 informació, que en els primer anàlisis era incompleta, s'ha vist ampliada amb la publicació del Reial Decret del 20
44 d'octubre de 2007 on s'estableix com quedaran estructurats els nous Graus i Post-Graus (Màsters) universitaris,
45 òrgans avaluadors (Universitats, ANECA, CRUE, etc.) i en definitiva com s'aplica l'EEES a la Universitat espanyola.

46 Els Graus queden estructurats en 240 crèdits ECTS, el Màster en entre 60 i 120 crèdits ECTS i el doctorat en un
47 total de 60 crèdits ECTS, respecte als títols oficialment reconeguts.

48 Pel què fa als títols propis de les Universitats que són cursats encara a dia d'avui, sembla ser que la solució serà
49 que molts d'ells passin a ser Màsters reconeguts, encara que no tots. Aquests últims seguiran sent considerats
50 com a títols propis sense reconeixement oficial. Òbviament, aquestes titulacions no reconegudes no estaran

1 subjectes a les ordenances de “garantia d'accés públic”, quan el preu públic del Màster ja oscil·la entre 1500-
2 3000 € anuals. El resultat serà l'impossibilitat de l'accés dels estudiants de classe treballadora a la formació i el
3 coneixement, fent més gran encara la fractura social entre rics i pobres, amb l'agreujant que la Universitat es
4 reserva el dret a admetre o no l'homologació de títols aliens a l'EEES sense un criteri definit.

5 Els plans d'estudis de cada facultat i Universitat hauran de ser verificats pel Consell d'Universitats i, a la vegada,
6 la seva implantació haurà de ser aprovada per la corresponent Comunitat Autònoma.

7 Pel què fa al contingut de les carreres i la seva adaptació al nou pla d'estudis, a part de la divisió ja esmentada,
8 tindrem obligatòriament un “Treball de Fi de Grau” (actualment queda en mans de les Universitat si s'aplica o
9 no) que comportarà entre 6 i 30 crèdits ECTS de forma obligatòria.

10 Els i les estudiants que tinguin aprovats actualment una titulació de 180 crèdits (com seria una diplomatura)
11 podran accedir al Màster cursant, a part dels 30-120 crèdits ECTS, un plus de 60 crèdits ECTS més per a igualar
12 així el total de 240 crèdits ECTS del nou Grau en aplicació.

13 Això no només afecta als estudiants ja diplomats, sinó també a la conversió dels crèdits actuals en crèdits ECTS o
14 a les convalidacions entre universitats, que obligarien a cursar més crèdits ECTS per a arribar a aquest mínim de
15 240.

16 El doctorat seguirà sent més o menys el que ja és a l'actualitat, encara que només s'hi podrà accedir un cop cursat
17 un Màster. La novetat en aquest aspecte residirà en l'aparició del “Doctor Europeu”. Aquesta figura sens dubte
18 aixecarà controvèrsies degut als requisits que s'exposen: haver realitzat el doctorat en una universitat
19 estrangera durant 3 mesos com a mínim, que la tesis estigui en un idioma que no sigui cap de les que conviuen a
20 l'Estat Espanyol, que la tesis hagi estat informada per un mínim de dos experts d'institucions d'ensenyament
21 superior de l'Estat i que un sigui un sigui d'una institució equivalent dels altres països que formen l'EEES. La
22 pregunta que ens assetja és: qui podrà optar a tot això? com es podrà garantir que un doctorant qualsevol, sense
23 importar la seva condició social i econòmica, que vulgui optar a aquesta opció ho pugui fer? La resposta és clara i
24 senzilla, no hi ha mecanismes que garanteixin un accés universal, gratuït i d'igualtat social, reservant-ho de facto
25 als estudiants amb un nivell econòmic més elevat. A tot això, el doctorat, sigui quin sigui, estarà subjecte a un
26 seguit d'ordenacions que especifiquen que es guiaran per criteris d'interès estratègic per a la Universitat o “per
27 motius científics” que aconsellin la formació de doctors en un àmbit determinat. En altres paraules, les
28 necessitats de les empreses manaran sobre les necessitats d'investigació de qualsevol àmbit.

29 La “Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y Acreditación” (ANECA) realitzarà revisions cada sis anys i
30 d'aquestes en dependran el futur de les carreres, si són o no “aptes” per a la seva continuïtat, arribant a “extingir”
31 titulacions senceres.

32 Pel que fa a la tasca docent, només el 50% dels professors hauran de tenir la titulació de doctorat o Màster,
33 deixant així un 50% de places que segurament no seran cobertes per professionals preparats, sinó carregades
34 sobre les esquenes de les penoses i ruïnoses condicions laborals que pateixen a dia d'avui els becaris,
35 aprofundint així en la precarietat laboral i formativa, al no estar preparats o preparades per a dur-la a terme.

36 L'EEES ens mostra la fallida del nostre sistema educatiu. La universitat com a fàbrica per a les necessitats de les
37 empreses i no com a ens social i de coneixement d'una societat avançada on tothom ha de tenir garantit l'accés a
38 l'educació.

39 ***La Llei d'Educació de Catalunya (LEC)***

40 Però els mals no venen mai sols. Es tracta sens dubte d'un atac coordinat contra l'educació pública en un moment
41 on la crisi econòmica comença a ser galopant i els càlculs economicistes valoren l'educació com un mercat
42 mundial més gran que el de cotxes. Davant d'això, també s'ha buscat la manera d'atacar-la per la base, amb la
43 nova Llei d'Educació de Catalunya (LEC) que encara a dia d'avui i després de fortes lluites amb més de 100.000
44 manifestants per tota Catalunya arran de la mobilització del 14 de febrer del 2008, es troba en negociació.

45 Joves Comunistes denunciem la forma en que s'ha portat el procés de redactat de la Llei d'Educació de Catalunya
46 (LEC) i del que d'ella se n'extreu. Les bases de la llei es van presentar tot anunciant, a la vegada, que la llei ja
47 estava redactada, anul·lant així el pretès procés democràtic d'elaboració. Però a més, ni les bases ni
48 l'avantprojecte de llei respecten el prèviament acordat al Pacte Nacional per l'Educació (PNE), que sí va ser fruit
49 d'un procés participatiu i de consens. El conseller recorda que la LEC surt de la reforma de l'Estatut d'Autonomia
50 i del PNE, però obvia, tergiversa i capgira els acords presos en aquest últim. Finalment, en aquest sentit, es fa una
51 proposta de reforma únicament administrativa, no pedagògica, demostrant la falta d'interès d'anar més enllà
52 d'una “millor gestió”.

1 El PNE suposava una esperança per a una veritable millora del sistema educatiu públic català, i encara ho seria si
 2 es redreçés aquest escàndol de LEC. Davant la situació catastròfica plasmada en un sistema de dues xarxes
 3 educatives paral·leles (la pública i la privada-concertada) que no respon als fenòmens d'integració que s'haurien
 4 de donar actualment, la LEC continuaria, doncs, amb la manca característica d'impuls i de regulació a les diverses
 5 fases educatives, sobretot en el període de escolarització de 0-3 anys. Així mateix, es continua amb una utilització
 6 totalment mercantilista del cicle postobligatori, sumant-hi el problema de l'associacionisme i la participació amb
 7 la problemàtica de les activitats extraescolars i l'educació no formal. A tot això, cal afegir-hi la continua manca de
 8 solucions de problemes com els incentius personals, professionals i de formació, que són ja habituals.

9 Obviant el consens que sorgia del PNE, la LEC planteja:

- 10 • Model de gestió privada dels centres.
- 11 • Assimilació dels sistemes de gestió ja aplicats en centres concertats.
- 12 • Establiment de criteris d'acompliment d'objectius que condicionen la l'obtenció de finançament, creant
 13 així un cercle viciós.
- 14 • S'incentiva i es promou, en contra de l'esperit del PNE, la creació de nous centres concertats, fent "més
 15 privada la pública" en comptes de "més pública la privada", que és el que hauria de fer-se.
- 16 • Amb un clar objectiu de reduir les despeses i inversions de l'Administració Pública.

17 Un altre punt problemàtic és la professionalització de les direccions dels centres amb un model de segregació
 18 entre direcció i funció docent, que comportaria a mig-llarg termini la creació d'una casta burocràtica de
 19 "professionals de direcció" al marge de la funció educativa dels centres on es treballa.

20 Front aquesta situació, des de Joves Comunistes fem les següents propostes per redreçar el camí:

- 21 • Que es compleixi el PNE. No es pot acceptar l'inici d'una reforma sense comptar amb els consensos
 22 assolits i sense la participació inicial de la comunitat educativa.
- 23 • S'ha d'incidir en la necessitat d'una relació continuada entre les diverses etapes educatives, des dels 0-3
 24 anys fins a l'etapa universitària.
- 25 • No emular el procés de reforma universitària (EEES) a tot el sistema educatiu català. Bolonya, de la
 26 mateixa manera que la LEC, és l'antítesi del PNE.
- 27 • Sobretot, i amb més urgència, una molt necessària reforma del sistema pedagògic i docent, començant
 28 per una reforma de Magisteri (5 anys) i un posterior curs-formació per a direcció de centres.
- 29 • La necessitat de canviar la percepció que la feina de professor és una feina més. La docència és un dels
 30 pilars fonamentals de la construcció de la societat. En l'actualitat molts la consideren una feina més i no
 31 contempen la seva funció educativa i formadora del jovent que serà el futur d'aquesta societat. El
 32 mercat no ha de regular la funció docent.

33 Cal tenir en compte que la LEC encara es troba en estat de negociació i caldrà que ens mobilitzem de forma
 34 massiva per a que no s'aprovi en el seu redactat actual.

35 **Lluita contra el patriarcat**

36 Joves Comunistes defensa l'abolició del sistema patriarcal per acabar amb la subordinació del gènere femení al
 37 masculí i les desigualtats de gènere, sempre des d'una perspectiva de classe. Apostem per un moviment
 38 emancipador revolucionari de les dones.

39 ***Feminització de la pobresa i món laboral***

40 El capitalisme ha fet que les dones conformin el col·lectiu amb l'índex més alt de pobresa al món. És la
 41 conseqüència directa de les polítiques i pràctiques discriminatòries que el neoliberalisme exerceix en forma de
 42 patriarcat vers les dones. Als països desenvolupats el gènere femení és la majoria que constitueix l'anomenat
 43 *quart món*: la pobresa dins dels països desenvolupats. Als anomenats països subdesenvolupats i en vies de
 44 desenvolupament, són les que suporten més misèria.

45 La taxa d'activitat de la dona ha estat creixent constantment des de l'última dècada, sense que hagi arribat al seu
 46 sostre. En tan sols una dècada s'han incorporat al mercat de treball regulat més de 1,5 milions de dones. La

1 següent dada mostra el potencial de creixement de la taxa d'activitat femenina: les dones representen una
2 proporció més gran que els homes pel què fa a la població potencialment activa (majors de 16 anys); són el
3 50,6% però no arriben al 40% de la població activa real. Dit d'una altra manera, les dones actives representen
4 gairebé el 50% de la població femenina, mentre que els homes actius són el 80% de la població masculina. Cal
5 tenir en compte que en una societat on l'activitat remunerada és la base del reconeixement social, els
6 desajustaments, abans esmentats, en la participació en l'activitat remunerada impliquen una primera i decisiva
7 discriminació global cap a les dones.

8 La incorporació de la dona al mercat laboral ha respost a una necessitat del sistema econòmic i amb ella s'ha
9 caminat cap a la precarització laboral femenina. Mitjançant la segregació laboral, les dones han quedat
10 concentrades en determinades ocupacions, caracteritzades per sous baixos i males condicions laborals, sovint
11 sense possibilitat d'assolir més responsabilitat. D'aquesta manera, aquestes feines d'especial explotació queden
12 feminitzades, com ara en el sector públic (especialment la sanitat i l'educació) i el sector serveis. Però la
13 segregació no només es dona de manera horitzontal, és a dir, en determinades ocupacions, sinó que també
14 esdevé vertical. Les dones queden aglutinades en càrrecs i llocs de treball de baixa responsabilitat.

15 Tot i que la discriminació és més accentuada en els àmbits de treball que requereixen menys preparació, les
16 dones amb estudis han de fer front a l'anomenat "sostre de vidre", que impedeixen la seva promoció professional
17 dins una empresa tot i estar preparades. Els causants són tant els prejudicis empresarials respecte la capacitat de
18 les dones per assolir responsabilitats, com la falta de temps deguda a la distribució no equitativa del treball
19 reproductiu.

20 Les dones que treballen al mercat regulat tenen una taxa d'assalarització més elevada (gairebé d'un 85%),
21 situació que s'ha donat al llarg de tota l'última dècada. Així mateix, les dones també estan molt més precaritzades
22 que els homes, amb una taxa d'atur molt superior: un 35% front un 13% (de les quals un 57% porten més d'un
23 any buscant feina). També estan per sobre pel què fa a la taxa de temporalitat. Així mateix, a l'aspecte salarial,
24 estan clarament discriminades, amb un diferencial del 30% entre homes i dones, diferencial que augmenta com
25 més alt és el nivell de qualificacions.

26 Joves Comunistes hem de lluitar per la fi d'una doble explotació pel fet de ser treballadores i dones.

27 D'altra banda, és fonamental garantir l'accés universal de les dones al treball, un objectiu que en ple segle XXI
28 encara no s'ha aconseguit. La dona ha de tenir ingressos propis per evitar la dependència econòmica, que sovint
29 desemboca en la subordinació d'aquesta. Però l'accés de la dona al mercat laboral no pot derivar en una doble
30 jornada, a la feina i a la seva llar. Les tasques que comporta tirar endavant una llar han de ser compartides pels
31 seus membres i acabar amb l'adjudicació de les feines de la casa a la dona per qüestió de gènere, que
32 desemboquen en interminables jornades laborals. És a dir, la nostra lluita feminista demana una distribució
33 equitativa de les tasques domèstiques i una visibilització del valor que tenen.

34 ***Disposició del propi cos***

35 La dona és propietària del seu cos i cap disposició governamental o llei pot anul·lar aquesta realitat. Joves
36 Comunistes defensa el dret a l'avortament lliure i gratuït. És fonamental que es garanteixi el dret de les dones a
37 una planificació de la seva vida reproductiva i a rebre educació sexual, per evitar, entre altres problemes,
38 embarassos no desitjats. Són les institucions les que han de posar a l'abast de les dones (però també dels homes)
39 l'educació sexual i els mètodes anticonceptius. Per a les dones que pateixen un embaràs no desitjat es demana la
40 creació d'una llei de terminis que faci possible l'exercici legítim de l'ús del seu propi cos, eliminant així l'actual
41 llei de Supòsits. Però a més, l'avortament ha de ser gratuït, cobert per la Seguretat Social en centres mèdics que
42 reuneixin les condicions òptimes. Tots els centres han de practicar les interrupcions que es sol·licitin
43 independentment del posicionament que tinguin els seus professionals vers el tema.

44 S'ha de vetllar per la salut de les dones i no oblidar que són el sector poblacional més vulnerable a l'hora de
45 contagiar-se de malalties de transmissió sexual (ETS), com és la sida (VIH), l'hepatitis B o el Papillomavirus
46 Humà (PVH). Aquesta última s'està combatent amb la implantació de la vacuna a les noies menors de 12 anys, ja
47 que el virus pot desembocar en càncer d'úter. Per tot això reiterem que l'educació sexual és important, tant per
48 evitar el contagi de malalties mortals o cròniques, o bé embarassos no desitjats.

49 A la vegada, una bona educació proporciona coneixements que ajuden a tenir relacions sexuals de qualitat, on la
50 dona és coneixedora de la seva sexualitat i no accepta un paper sexual secundari. D'aquesta manera es trenca
51 amb els tabús que encara existeixen entorn a la sexualitat femenina.

1 **Violència de gènere**

2 La violència de gènere es manifesta de moltes maneres: el paper subordinat de la dona en les relacions de parella
3 convencionals i les agressions físiques i psicològiques, on es pot incloure la prostitució o els casos més greus com
4 el feminicidi. L'educació és l'eina més forta per combatre la xacra de la violència de gènere, en una societat
5 masclista i violenta on les dones maltractades formen part del dia a dia. Hem de parlar de feminicidi en un país
6 que el 2007 va tenir 118 dones assassinades. Una societat avançada és aquella que respecta i valora les seves
7 dones i rebutja la violència de gènere en totes les seves manifestacions.

8 Davant d'un problema social tan greu i estès hem d'exigir l'ampliació i millora de les infraestructures i personal
9 d'assistència per atendre a les dones maltractades. És necessària una política que asseguri un accés universal de
10 les dones al treball per tal d'assegurar la seva independència i no veure's condemnades a dependre de parelles
11 maltractadores. Cal fer èmfasi en la millora de la situació dels jutjats que combaten la violència de gènere, que es
12 caracteritzen per la saturació i precarietat per la manca de recursos.

13 **Per l'abolició de la prostitució**

14 Un dels principals camps de lluita del moviment feminista és sens dubte l'eradicació de la xacra que representa
15 l'explotació sexual de les dones. Aquest és un problema d'una importància cabdal, que tan sols a l'Estat afecta a
16 centenars de milers de dones, que es troben sotmeses a una situació extrema d'explotació i violència. La
17 prostitució, com altres formes de violència contra la dona exercida per l'home, és un fenomen específic de
18 gènere. La immensa majoria de les víctimes són dones i nenes i el prostituïdor és l'home. Si aquest no considerés
19 lícita la compra i explotació sexual de les dones, la prostitució i el tràfic no existirien.

20 Es calcula que a Espanya es dediquen a la prostitució entre 300.000 i 500.000 dones i que com a mínim 1 de cada
21 4 homes ha estat alguna vegada amb una prostituta. Cal saber que el 90% de les dones que es prostitueixen a
22 Espanya són estrangeres i la majoria han estat introduïdes per xarxes de proxenetes, per tant, es tracta d'una
23 prostitució en situació de marginació. Cal afegir que la prostitució és i ha estat sempre exercida per les dones de
24 les capes socials més baixes.

25 El model d'intervenció legal que defensem respecte la prostitució és l'abolicionisme. Aquest sistema centra els
26 seus interessos en la persona en situació de prostitució prohibint les mesures policials que es pugui exercir vers
27 elles. Aquest model entén que tota explotació de la prostitució aliena per part de tercers mereix el rebuig i sanció
28 penal, amb independència del consentiment de la persona prostituïda. A més, es pretén la denúncia i persecució
29 del client, que és el fonament i pilar d'aquest negoci mesquí. Aquest model legal és l'adoptat per Suècia, on ha
30 tingut resultats molt positius. És clar que per resoldre el problema de la prostitució és imprescindible el debat
31 social i no s'acaba amb un senzill decret de govern.

32 Per tant, amb l'abolicionisme es busca la protecció a les persones en situació de prostitució i la repressió i sanció
33 dels intermediaris de la prostitució, així com dels seus clients.

34 Reglamentar, com ha estat el cas d'Holanda o Alemanya, no és altra cosa que organitzar mitjans i persones amb
35 una finalitat determinada. Reglamentar la prostitució equival a organitzar un còmode i saludable mercat de
36 cossos femenins al servei del prostituïdor. La reglamentació legítima política i socialment el mercat del sexe i les
37 pràctiques del client deixen de ser qüestionades, sense un anàlisi ni crítica de les raons i fonaments que
38 permeten el consum sexual de les dones.

39 L'abolicionisme actual reclama la visualització de la prostitució com un acte de violència que recolza i reforça un
40 sistema capitalista de desiguals relacions socials entre homes i dones i és expressió de la violència extrema a la
41 qual són sotmeses les dones.

42 Aquestes resulten equiparades als objectes, a les mercaderies, i queden cosificades en el mercat prostitucional.
43 La prostitució legalitzada converteix les dones en mercaderia del món capitalista; en un servei més que s'ofereix
44 al consumidor.

45 Avui en dia ja no es pot ser marxista sense ser feminista. I per tant les i els feministes tenim el deure d'imaginar
46 un món sense prostitució, igual que hem après a imaginar un món sense esclavitud, sense segregació, sense
47 infanticidi i sense mutilació d'òrgans genitals femenins. És evident que les relacions de gènere han de ser
48 reestructurades de tal manera que la sexualitat sigui una experiència fruit de la lliure voluntat de les persones i
49 no una mercaderia que es compra i es ven.

50 Abolir la prostitució constitueix l'única opció vàlida per assolir la igualtat entre dones i homes i la defensa dels
51 drets humans. Les mesures a establir no poden ser, només, de caràcter legal. Cal que es reforcin les polítiques
52 d'igualtat d'oportunitats, creant condicions laborals que evitin que les dones sense recursos es vegin abocades a

1 formar part de la població prostituïda, establint mesures específiques d'integració social i inserció laboral de les
 2 dones traficades. Cal que s'iniciïn processos de diàleg amb els col·lectius afectats, veure quines són les seves
 3 necessitats immediates i practicar polítiques educatives en què es visualitzin les arrels socials de l'exercici de la
 4 prostitució. Cal finalment que s'elabori un codi ètic que dissuadeixi els mitjans de comunicació de publicitar el
 5 consum sexual de les dones, des de les pràctiques més directes i explícites fins a les més indirectes, les quals
 6 fomenten la visibilització de la dona com a mer objecte.

7 **Coeducació**

8 Per eradicar tota discriminació i canviar la societat patriarcal on vivim, és essencial oferir una educació des de la
 9 igualtat i per la igualtat, on es reconeixin les potencialitats dels individus independentment del seu sexe. Cal
 10 acabar amb l'androcentrisme que impera, en especial, en el sistema educatiu, que invisibilitza l'aportació de les
 11 dones a la societat i obvia l'experiència femenina. No es pot permetre la visió androcèntrica com la principal i la
 12 representativa de la humanitat.

13 La coeducació és una de les peces més útils, pertanyent a l'àmbit educatiu, per transformar la societat. Considera
 14 que els alumnes han de tenir els mateixos drets i oportunitats, suposa no reconèixer ni el model masculí ni el
 15 femení com a universals, pretén corregir els estereotips existents, actuant de forma intencional contra la
 16 discriminació i treballant les habilitats independentment del sexe.

17 Hem de construir una escola coeducadora que sigui capaç d'aconseguir un equilibri en les asimetries de gènere i
 18 que contribueixi a evitar la desigualtat sociocultural que es construeix a partir de les diferències sexuals entre els
 19 uns i les altres, la coeducació és una eina pedagògica vàlida i necessària per aconseguir un veritable canvi en les
 20 relacions entre homes i dones.

21 En concret un model coeducatiu inclou: l'abolició del llenguatge sexista, reforçar l'autoestima de les alumnes,
 22 discriminar positivament, explicitar l'anomenat currículum ocult, anar més enllà de les aules, implicar o buscar
 23 complicitats entre els diferents agents socials. Tot això, situant-se davant les noves realitats i analitzant-les. Cal
 24 que es creï una Secretaria de Gènere al Departament d'Ensenyament, que a cada centre de primària i secundària
 25 hi hagi responsables assessors en coeducació. Cal finalment formar al professorat de magisteri revisant al mateix
 26 temps tant els actuals continguts curriculars com els llibres de text.

27 **Moviments Socials i Solidaritat**

28 Actualment travessem un moment de desmobilització i descoordinació dels moviments socials (MMSS), que
 29 durant els últims anys han tingut una gran importància. Plataformes que, durant els últims anys del Govern
 30 Aznar i la primera legislatura del Govern Zapatero, van tenir una gran ressonància a nivell social i mediàtic avui
 31 dia tenen una activitat molt escassa i amb un mínim impacte social i mediàtic.

32 Ha quedat patent que els grans MMSS, majoritàriament destinats a una reivindicació concreta, tant en els
 33 objectius com en el temps, són capaços d'una gran mobilització social i un gran impacte mediàtic, però durant
 34 períodes de temps relativament curts. En els moments en què aquests es troben en el seu punt àlgid és
 35 imprescindible treballar en el seu sí i intentar portar el seu discurs més enllà de les reivindicacions concretes.
 36 Però el nostre treball no pot veure's limitat per les fluctuacions d'aquests grans moviments de masses. A més,
 37 aquests acostumen a treballar de forma centralitzada a Barcelona, fet que els allunya de la realitat immediata de
 38 la militància de la resta de territoris.

39 És necessari que el treball en els MMSS sigui descentralitzat i més proper als col·lectius. Tant en els pobles i
 40 petites ciutats com en els barris de Barcelona o les universitats existeixen multitud d'associacions que treballen
 41 diferents problemàtiques socials, tant locals com generals, i que porten anys treballant en una tasca que, si bé a
 42 nivell mediàtic passa desapercibuda, en el seu context més immediat tenen un moderat poder de convocatòria i
 43 visualització.

44 A més, en aquestes associacions acostumen a reunir-se persones que, independentment de les seves tendències
 45 polítiques, porten anys de treball militant als MMSS. Això ajuda a que la militància de JC que treballi amb ells
 46 pugui aprendre de les seves experiències, a la vegada que crea un vincle entre els nostres militants i altres agents
 47 socials (ja siguin individuals o col·lectius). D'aquesta manera podem, a la vegada que treballem per canviar
 48 diferents realitats, encara que a petita escala, del nostre entorn social, crear un canal de contacte i col·laboració
 49 amb diferents agents socials que ajudi a estendre la nostra influència en l'entorn més immediat a la militància.

1 **Moviments Socials**

2 El caràcter i la finalitat dels moviments socials són concretes i mantenen un contacte no substancial amb els
3 interessos de la classe treballadora, és a dir, poden coincidir, però no necessàriament tenen una vinculació. La
4 seva atomització i diversitat són, per tant, alhora el seu punt fort i la seva més gran debilitat. En la seva diversitat
5 rau la seva riquesa, perquè són el més poderós marc aglutinador de la major part de conflictes. En la seva
6 atomització rau la seva relativa inefecàcia alhora d'aconseguir crear contrahegemonia, ja que no mantenen un
7 nivell d'interconnexió i solidaritat prou important.

8 Joves Comunistes ha de buscar constantment l'articulació i la coordinació de les pràctiques dels moviments
9 socials en un únic projecte nacional, generant espais de trobada per a que els diversos malestars socials puguin
10 convergir, reconeixent-se, creixent en consciència i nivell de lluita i organització, posant en comú les diverses
11 activitats específiques de cadascú i anant més enllà, construint un projecte emancipador capaç de torçar el braç a
12 les elits que actualment imperen.

13 S'ha de donar una tensió constant entre els moviments socials, que no han de perdre la seva autonomia i la seva
14 arrel, doncs aquesta és la seva força, i el Partit, que ha de condensar, recollir, nodrir-se i enriquir els interessos
15 particulars de tots ells.

16 **MMSS de masses**

17 Donades les peculiaritats d'aquests, descrites anteriorment, el treball en aquests fronts no pot constituir el
18 treball vertebral de JC en aquest camp. És necessari que quan aquests tinguin un treball continu, organitzat i
19 racional, JC estigui treballant en el seu si i sigui capaç d'aportar encara més vitalitat a aquests moviments, però
20 que en tot moment es faci un acurat anàlisi de la situació concreta de cada front i es valorin les diferents
21 alternatives sobre el camí a seguir.

22 **MMSS locals**

23 Ja que aquests són els que acostumen a tenir un treball més regular i en un període de temps més ampli, i per les
24 raons abans esmentades, cal que JC comenci a treballar més intensament en els MMSS de caràcter local. Aquests
25 engloben molts fronts, dels que cal destacar:

- 26 • Defensa del territori
- 27 • Ajuda a la integració d'immigrants
- 28 • Associacions de veïns
- 29 • Grups culturals

30 També existeixen associacions o grups que treballen en camps que no estan emmarcats dins de l'àmbit
31 estrictament local (per exemple associacions republicanes o antimilitaristes).

32 La importància del treball en aquestes associacions radica en la proximitat dels fronts de lluita a la militància i
33 l'extensió territorial del nostre treball en aquest àmbit.

34 **Solidaritat**

35 **Internacional**

36 De mateixa manera que amb els MMSS, és necessària una descentralització del treball de solidaritat. Més enllà de
37 Defensem Cuba, l'Assemblea Bolivariana i altres fronts de caràcter nacional, que en la pràctica treballen a nivell
38 de Barcelona, és necessari treballar a un nivell més local. Tant a les universitats com en pobles i ciutats de tota
39 Catalunya existeixen associacions de solidaritat amb les lluites d'altres països i pobles.

40 **Nacional i estatal**

41 Tant a Catalunya com a la resta de l'Estat Espanyol es produeixen situacions que mereixen la nostre atenció i
42 denúncia, així com el suport a les persones que pateixen les seves conseqüències. És necessari que parem atenció
43 a aquests fets, moltes vegades ignorats per l'opinió pública i els medis de comunicació, i siguem capaços de
44 donar-los rellevància i de fomentar el debat sobre ells, les seves conseqüències i les seves causes. Casos com el
45 *mobbing* immobiliari, les agressions feixistes o racistes, la situació als centres d'internament o la repressió
46 excessiva de les forces de seguretat de l'Estat han de ser estudiats i denunciats, treballant sempre que sigui

1 possible per ajudar les persones que els pateixen. El treball en aquest camp s'ha de portar a terme tant des de la
2 nostra organització com des d'altres associacions.

3 **Moviment per la Tercera República**

4 ***La importància estratègica del treball per la III República***

5 Després de més de trenta anys de monarquia parlamentària, producte del sector més reformista del franquisme,
6 i que va frustrar les reivindicacions més avançades dels moviments populars (els quals reclamaven la restitució
7 de la República derrocada pel feixisme el 1939), sembla que la llavor de la ruptura democràtica torna a germinar
8 a la societat actual.

9 Des de fa poc més d'un lustre, s'ha començat a recuperar la denúncia del continuisme franquista que va suposar
10 l'acceptació de la constitució monàrquica del 1978. És entorn aquesta reivindicació que arreu de tot l'Estat
11 espanyol ha començat a sorgir cada cop amb més força un moviment republicà sa, vital i renovat. Per primer cop
12 en tres dècades, les reivindicacions republicanes han quallat al si del moviment popular, la major part de forces
13 progressistes accepten i defensen el camí cap a la tercera. No obstant, fa falta encara un marc unitari i de trobada
14 de tots i totes els republicans de l'Estat espanyol, un projecte que aglutini social i políticament per lluitar per una
15 veritable ruptura.

16 De la mateixa manera, el republicanisme, juntament amb l'anticapitalisme, ha de ser l'element central a través
17 del qual es rellanci el projecte original d'Izquierda Unida. Un projecte que enllaci les aspiracions i les
18 organitzacions socials amb les vies de treball institucionals, enfortint veritablement el Moviment per la Tercera.

19 Però no qualsevol model de República: Joves Comunistes defensem una República Democràtica, Federal i
20 Solidària. Defensem una república en què s'aprofundeixi en els mètodes participatius d'exercici de la democràcia;
21 en què es reconegui el dret a l'autodeterminació dels pobles; en què es garanteixin els drets econòmics i socials
22 dels treballadors independentment del territori on resideixin. Així mateix, la solidaritat requereix un sistema de
23 finançament equitatiu i solidari concertat multilateralment en un marc federal, on cadascú aposti
24 progressivament segons la seva renda i rebi segons les seves necessitats, de forma que la càrrega fiscal depengui
25 dels ingressos de cada persona, i no del territori on resideixi.

26 Només establint un procés constituent en què des de la participació popular s'estableixin les bases essencials per
27 a redactar una nova constitució republicana, laica i democràtica serà possible aprofundir i portar a la pràctica
28 tots els punts anteriors que enumerem.

29 Només enfortint les organitzacions socials de recuperació de la memòria històrica i les organitzacions que lluiten
30 per la Tercera es podrà establir un teixit social el més ampli i fort possible com per començar a construir una
31 proposta contrahegemònica en l'àmbit de quina ha de ser l'estructura de l'Estat, quines formes alternatives de
32 participació política més democràtiques es poden construir i quins valors entorn al laïcisme hem de fer nostres.

33 ***Com hem de treballar al moviment republicà?***

34 Per tal que la lluita per la República creixi, s'enforteixi i s'estengui per tots els sectors de la societat hem de tenir
35 clar un aspecte primordial. S'ha de treballar dins d'aquest front de lluita d'una manera honrada i honesta, sense
36 pretendre instrumentalitzar aquest moviment com una eina del partit o de la Joventut Comunista. Els comunistes
37 som imprescindibles en la lluita per la República, per tal de donar-li el caràcter de classe que volem. Però
38 precisament per això, el que hem de fer és ser els primers en assumir el treball i donar exemple als companys de
39 lluita que volem treballar pel benefici de tota la societat i en particular de les classes populars, no per a obtenir
40 un rèdit partidista.

41 Només així serem capaços d'estendre la nostra influència més enllà dels cercles que ja estan mínimament
42 conscienciats. Hem de ser capaços de treballar en totes les plataformes ciutadanes que han nascut i funcionen
43 en base a les reivindicacions dels valors republicans com a eixos principals. Hem de treballar en Casals per la
44 República, associacions per la recuperació de la memòria, de solidaritat amb els brigadistes internacionals,
45 estendre la reivindicació republicana a tots aquells moviments que siguin susceptibles d'incloure's dins el
46 Moviment per la Tercera, sempre amb la mirada posada a construir un marc unitari a nivell social que reculli en
47 un programa mínim les aspiracions de iniciar un veritable procés constituent en el que s'estableixi una república
48 federal amb un sistema democràtic realment participatiu.

1 Si de veritat volem contribuir a engrandir i fer decisiu el moviment republicà en el futur hem de desterrar els
 2 interessos partidistes amb què de vegades anem a treballar. Aquesta forma de treballar a llarg termini ens
 3 reportarà gent a la nostra pròpia organització. Però com ja hem dit, serà producte del treball honrat entre les
 4 masses.

5 Només des del treball per la III República es pot reivindicar una recuperació de la memòria històrica digna.

6 **Ecologisme**

7 *“Porque queremos el pan nuestro de cada día,*
 8 *flor de aliso y perenne ternura desgranada,*
 9 *porque queremos que se cumpla la voluntad de la tierra*
 10 *que da sus frutos para todos”*

11 Federico García Lorca

12 Joves Comunistes, com a joventut marxista-leninista, som ecologistes. A més, declarem: el planeta terra i el seu
 13 conjunt de recursos són patrimoni de tot el gènere humà i de tots els éssers vius que l'habiten i que l'habitaran.
 14 Llitem per aconseguir que els recursos planetaris siguin usats de manera responsable i sostenible, que els seus
 15 usos siguin escollits democràticament pel conjunt de les societats i que no malmetin el medi ambient.

16 Actualment s'han generat diversos conflictes per la manca de recursos, tant naturals com energètics:

17 Una avaria en una estació elèctrica va deixar sense subministrament elèctric a més de 200.000 persones durant
 18 més de dos dies a Barcelona. El debat es va centrar en la necessitat de dur a terme la construcció de la MAT i no
 19 en l'estat de les infraestructures i l'estalvi energètic.

20 Una llarga sequera va estar a punt de limitar el consum d'aigua potable a les llars, deixant un clima de creixent
 21 alarma social. Aquesta situació excepcional va ser aprofitada pel govern català per projectar estudis per fer un
 22 transvasament, tot i que es va anomenar "captació temporal d'aigua", del riu Ebre. Sortosament les pluges van
 23 omplir els embassaments i l'alarma es va apagar.

24 Les pràctiques especulatives sistemàtiques han provocat l'encariment dels preus dels aliments, creant així una
 25 crisi alimentària a nivell mundial. A dia d'avui encara no se sap quants milions de persones han esdevingut
 26 pobres o amb dificultats econòmiques per accedir a aliments de primera necessitat. A més a més, aquest
 27 problema alimentari s'afegeix a la creixent entrada d'aliments transgènics; aliments modificats genèticament
 28 essencialment per potenciar la seva productivitat i l'esterilització de les seves llavors, creant així un monopoli de
 29 venda de llavors als agricultors.

30 Joves Comunistes, davant d'aquests fets, hem d'apostar per la sostenibilitat, entenent per sostenibilitat el
 31 següent: "El desenvolupament sostenible és aquell que respon a les necessitats del present sense comprometre
 32 la capacitat de les generacions futures de satisfer les seves pròpies necessitats." (Brundtland, 1987). Optem per
 33 un model de decreixement econòmic (entenent decreixement com a model productiu i de consum que pretén
 34 reduir tant la producció com el consum fins que arribin a quotes sostenibles).

35 Ens hem de poder enfrontar al sistema capitalista actual usant les seves pròpies armes, per tant haurem de
 36 pensar en tres termes clau:

37 A. Eficiència: Millor aprofitament de la matèria i de l'energia. Això és una millor productivitat dels recursos
 38 naturals; utilitzar menys recursos per assolir el mateix.

39 B. Suficiència: Intentar aconseguir un menor consum dels recursos a través d'una demanda de béns menor.

40 C. Coherència: Tendir cap a tecnologies compatibles amb la natura, que aprofitin els ecosistemes sense
 41 destruir-los.

42 Aconseguint fer nostre aquest discurs i aplicant-lo a les nostres vides dia a dia, estarem assolint l'objectiu de
 43 vèncer les contradiccions que la dreta sempre ens retreu quan fem propostes alternatives i transformadores.

44 També hem de tenir en compte el clàssic discurs de les tres R (3R). Aquest es resumeix en tres conceptes:
 45 Reciclar, Reduir i Reutilitzar. Amb aquests conceptes hem de demanar la millora dels serveis i de les
 46 infraestructures per tal d'aprofitar al màxim els recursos i que no es malbaratin. Un clar exemple és el de l'aigua.
 47 Hem d'exigir a les institucions que es facin dos circuits diferenciats d'aigua. L'un ha de ser d'aigua potable
 48 d'excel·lent qualitat per poder beure-la directament de l'aixeta; l'altra conducció ha de ser aigua de bona qualitat,

1 i s'usarà per als electrodomèstics o aparells que la precisin. Aquest doble circuit ha de permetre un gran estalvi
2 d'aigua i el seu reaprofitament.

3 També hem d'exigir que l'aire que respirem sigui de qualitat i que les indústries contaminants es renovin
4 tecnològicament perquè cessin de ser-ho; que el 100% de l'energia total que es consumeixi al nostre territori
5 sigui produïda per energies no contaminant i renovables; l'allunyament de mercaderies i materials perillosos de
6 nuclis habitats; minimitzar l'ús de vehicles contaminats, donant com a alternativa els vehicles no contaminants,
7 com bicicletes, cotxes elèctrics o d'aire comprimit, i els trens com a alternativa per a trajectes de mitjana
8 distància.

9 En aquest sentit cal destacar el paper que hauria de tenir una recerca al servei de la població i no dels interessos
10 econòmics. Cal que es dediquin recursos amb l'objectiu de reduir l'impacte ecològic dels processos industrials i
11 de la vida quotidiana. El paper de la ciència, la tecnologia i en general del coneixement, en aquest àmbit, és
12 fonamental. Tot i això, és clar que cap model econòmic-social que no es plantegi el decreixement econòmic
13 respecte l'actual, en el futur, no serà capaç de mantenir condicions de sostenibilitat ni de millorar el nostre
14 planeta i les seves condicions de vida.

15 **Moviment de migrants**

16 ***A tall d'introducció***

17 Quan analitzem el fenomen dels diferents fluxos migratoris actuals, les seves conseqüències i les diferents
18 situacions materials i ideològiques que l'envolten, partim d'un fet innegable: Que aquests són el resultat del
19 sistema neoliberal, la globalització i les diverses polítiques que es duen a terme sota el seu paraigües.

20 Els fluxos migratoris han acompanyat i format part de la humanitat des dels inicis d'aquesta i la seva voluntat
21 d'aconseguir una vida més digna. Aquests moviments han variat al llarg de la història, tant pel què fa a les seves
22 característiques com a les seves causes materials. En els últims dos segles, el desenvolupament i l'extensió
23 internacional del capitalisme, la seva petjada en els processos de producció i en les societats han estat la causa
24 directa o indirecta d'una gran part d'aquests (pobresa, malalties, guerres, persecucions polítiques,
25 colonitzacions, etc.).

26 La situació actual i els més rellevants moviments migratoris que podem identificar són fruit del procés històric
27 pel què ha passat el capitalisme, iniciant-se de forma significativa a partir del què coneixem com a fase
28 colonialista (amb la relació de dependència política i econòmica i del espoli de recursos naturals que es va donar
29 entre les metròpolis i les colònies). Podem identificar, no obstant, una gran corrent migratòria, de caràcter
30 també estructural i econòmic, en el propi nucli dels països anomenats occidentals: aquesta és el desplaçament
31 del camp a la ciutat. Tot i que en les últimes dècades ha vist reduït el seu volum i la seva importància, ha tingut
32 una significació i unes conseqüències més que rellevants en les condicions de la classe treballadora i la
33 caracterització social i econòmica de les grans ciutats. El binomi camp/ciutat ha de ser, doncs, un àmbit d'estudi i
34 intervenció que la nostra organització ha de plantejar-se treballar de cara al futur, també perquè té importants
35 conseqüències en matèria de sostenibilitat, desenvolupament i ecologia.

36 L'actual fase ha propiciat que la tasca productiva de les multinacionals dins el marc de divisió del treball
37 internacional, les polítiques econòmiques imposades per les elits dominants i per instàncies capitalistes com ara
38 el Banc Mundial (BM) i la OMC, així com la situació de domini ideològic que es manté des d'occident, han generat
39 greus situacions de dependència, fragilitat i inestabilitat entre les classes populars dels països de la perifèria de
40 l'actual sistema. Marxar, emigrar, deixar enrere les arrels, els amics i la família, buscar feina i un futur més
41 estable en són conseqüències lògiques.

42 Finalment, i en el plànol dels drets humans, es fa palesa la gran injustícia i instrumentalització que d'aquests se'n
43 fa per part del sistema i les classes dominant. Observem com el seu reconeixement està mediat; els drets humans
44 s'obtenen, es guanyen, són atorgats per part de les estructures de l'Estat només si l'immigrant en qüestió, ja no la
45 persona, compleix una sèrie de condicions – condicions arbitràries i modificables segons els interessos del
46 moment. El seu tractament en el cas que no tingui papers restarà a disposició de les forces repressores de l'Estat.

47 ***Marc i polítiques europees***

48 Donada la posició que ocupen els països europeus dins el panorama productiu mundial, l'herència històrica del
49 colonialisme i la situació, tot i que precària, de la configuració dels Estats, Europa és i continuarà essent en el
50 futur immediat un dels centres d'atracció dels fluxos migratoris més importants a nivell mundial. El capital

1 aprofita aquesta situació. La construcció de l'Europa fortalesa forma part del procés d'integració europeu. Una
 2 Europa en la que la població immigrant és contemplada principalment com un instrument. Unes vegades com a
 3 mà d'obra barata per cobrir aquells sectors del món laboral on es dona una precarietat més gran, utilitzats per
 4 part dels empresaris per moure a la baixa els salaris, empitjorant les condicions de treball existents. Unes altres,
 5 com a caps de turc a conveniència, ja sigui a través de discursos securitaristes o directament xenòfobs.

6 En aquests sentit, el passat juny del 2008 es va aprovar al Parlament Europeu l'anomenada Directiva de la
 7 Vergonya (Directiva del Retorn dels Immigrants), que estableix, entre altres coses, un període de detenció per a
 8 les persones sense papers d'entre sis i dotze mesos i la impossibilitat de tornar a qualsevol país de la UE en cinc
 9 anys. Obre la porta a l'expulsió de fins a vuit milions de persones, sense garanties de cap tipus i sense cap
 10 respecte pels seus drets.

11 Aquesta mesura no és un producte aïllat de Brussel·les. Reflecteix una tendència profunda i generalitzada a tot la
 12 UE, on s'imposa de forma sistemàtica la privació de llibertat, és a dir el tancament en presons especials (a l'Estat
 13 espanyol, Centre d'Internament d'Estrangers, CIEs), sense cap més motiu que la falta de documentació. Aquestes
 14 mesures, que troben el seu origen en el discurs d'ultra dreta, no fan més que donar la raó i alimentar els grups
 15 feixistes i d'extrema dreta, en auge a Europa a l'actualitat.

16 ***Situació a l'Estat espanyol***

17 Històricament, l'Estat espanyol ha estat emissor més que receptor d'immigrants. No obstant, aquesta tendència
 18 s'ha invertit, de forma més visible durant els últims quinze anys, a causa, principalment, del relançament de
 19 l'economia espanyola i de l'empitjorament de les condicions d'explotació als països de la ja esmentada perifèria.

20 En primer lloc, considerem que immigrant és tota aquella persona que, nascuda a un país determinat, trasllada la
 21 seva residència un lloc diferent del seu naixement. Per tant, tot i que l'alarma es crea entorn a la immigració
 22 econòmica, existeixen grans grups de població que es mouen perquè les condicions polítiques i socials al seu país
 23 destrueixen qualsevol expectativa d'un futur millor, d'una vida pública i unes relacions socials diferents. Això ho
 24 podem observar amb part de la immigració que prové del Magrib, sobretot joves amb estudis, d'alguns països
 25 d'Amèrica llatina i de la Índia o el Pakistan.

26 Per altra banda, el pes dels moviments interns també continua essent molt important, sobretot entre el jovent.
 27 Part de la joventut del camp o de les zones recentment desindustrialitzades es veu obligada a moure's a zones on
 28 les condicions laborals, socials i educatives li permet tenir expectatives de futur més dignes.

29 En segon lloc, l'estat espanyol no sempre és el país de destí final de la immigració. Moltes vegades es converteix
 30 en pas per dirigir-se al nord d'Europa.

31 Fa relativament poc temps que Espanya s'ha convertit en país receptor. A nivell social, la nostra és la primera
 32 generació que ha viscut aquests procés i conviscut amb gent de tants països; la primera que s'ha interrelacionat
 33 amb ella. L'impacte i la distorsió que en el plànol ideològic han mantingut la majoria de les forces polítiques, com
 34 bé dèiem, ha estat completament maniquea, utilitzant-se i construint la sensació que la causa de gran part dels
 35 problemes que pateix la classe treballadora és deuen a l'arribada d'immigrants. L'estranger, el sense papers;
 36 l'altre, la construcció del qual ha estat objectiu del discurs i de l'elit dominant, forma part de l'imaginari col·lectiu.
 37 Hem de fer front, de forma especial, a aquest aspecte de ideologia dominant, buscant punts de trencament que
 38 parteixin sempre de la unitat i igualtat de tots els i les treballadores.

39 La Llei d'Estrangeria 14/2003 aprovada al gener del 2003 durant el govern del PP i el seu Reglament (Reial
 40 Decret 2393/2004) aprovat pel PSOE al desembre del 2004, que és l'instrument jurídic que concreta i precisa el
 41 que enuncia la Llei, són el marc legal, juntament amb el Codi Civil, a partir i sota el paraigües del qual a l'Estat
 42 espanyol es realitzen pràctiques de sobreexplotació i discriminació sistemàtica, gràcies a una economia
 43 submergida que es calcula en el 40% del total. Són, de fet, els mecanismes que creen i fan cròniques la
 44 irregularitat i totes les situacions que d'aquesta se'n deriven: persecució policial, vulneració dels dret d'asil,
 45 inestabilitat i precarietat laboral, dependència i sotmetiment al patró o incapacitat d'exercir drets tan bàsics com
 46 el de reunió o vaga.

47 Un altre element a tenir en compte són els processos de regularització extraordinaris que s'han dut a terme,
 48 l'últim el febrer del 2005. Aquest darrer procés realitzat sobre la base de l'arrelament laboral, és a dir que només
 49 hi podien accedir aquelles persones que disposaven d'una oferta laboral a més de padró previ al 2004, va
 50 suposar, un cop més, una mesura no només parcial a l'hora de solucionar la situació d'exclusió de les persones
 51 immigrants sense a papers, sinó un fidel reflex del model neoliberal de societat, en el que les persones, en
 52 particular la classe treballadora, som considerades objectes al servei del capital i les empreses. En aquests sentit,

1 els immigrants regularitzats adquireixen drets i són considerats persones en la mesura en què són útils al mercat
2 laboral, en la mesura en què són contractats i contribueixen a la productivitat.

3 Quan l'immigrant deixa de ser útil (no té treball) torna a la clandestinitat. Tal i com preveu la legislació existent,
4 ha de ser l'immigrant el que demostrï la seva vàlua per a poder tenir el privilegi de ser considerat ciutadà de ple
5 dret.

6 Segons les dades oficials 700.000 estrangers van poder presentar el seu expedient de regularització, el que
7 significa que entre 600.000 i 800.000 estrangers empadronats no van poder fer-ho, juntament amb un nombre
8 indeterminat que ni tant sols no tenien padró. El major número de sol·licituds presentades pertanyien al servei
9 domèstic en llars discontinues, donant-se multitud de situacions de compra de contractes, pressions per part
10 dels empresaris i dependència respecte aquests. Tant pel que fa als resultats quantitius, com pels objectius que
11 explicitava (de lluita contra l'economia submergida) i les formes d'aplicació fonamentades en la inflexibilitat i el
12 desconeixement de la realitat, des de Joves Comunistes hem de desemascarar aquests tipus de mesures i
13 denunciar la seva hipocresia tot demanant que no es converteixin en meres mesures de gràcia darrera les quals
14 venen les polícials.

15 Des de Joves Comunistes hem de lluitar per la derogació tant de la Llei d'Estrangeria com del seu Reglament,
16 denunciant la institucionalització del racisme i la xenofòbia que duen a terme tant el Partit Popular com el PSOE,
17 valors i comportaments que, d'altra banda, arrelen profundament entre les classes populars al ser lligats de
18 forma directa delinqüència, inseguretat, empitjorament dels serveis socials, desocupació i immigració. Aquesta
19 és la cara del feixisme.

20 ***Línies estratègiques de treball***

21 A nivell general, Joves Comunistes ha de realitzar una tasca de defensa dels drets dels immigrants a tenir drets;
22 sensibilització, informació i denúncia de les condicions de sobreexplotació i marginalitat en què viuen molts
23 d'ells; afavoriment i proposta de mesures d'integració que parteixin de la interculturalitat; lluita contra la
24 fragmentació xenòfoba de la classe treballadora; combat en el pla ideològic i pràctic contra els discursos racistes
25 o xenòfobs, de criminalització i culpabilització, base sobre la que se sustenten les noves formes de feixisme social
26 i polític que es difonen i estenen entre la ciutadania.

27 Des de Joves Comunistes hem d'aprofundir en el coneixement de les condicions laborals, educatives, d'oci i
28 lleure, familiars i socials que viuen avui en dia els joves immigrants.

29 Un dels factors que més hem de tenir en compte alhora d'afrontar la defensa dels interessos de la classe
30 treballadora, en concret de la joventut immigrant, són les situacions diferenciades que pateix, els contextos
31 socials d'on prové i les característiques sociològiques que tenen els diferents grups de població que realitzen el
32 pas de marxar del seu país. Hem de saber interpretar quines són les necessitats i les característiques
33 diferenciades que tenen els immigrants en funció del seu origen geogràfic, cultural i social.

34 També hem de ser conscients que el procés migratori sempre és molt traumàtic, tant a nivell emocional com
35 relacional. El treball de base i militant no té perquè estar limitat a aquelles organitzacions en defensa de la
36 regularització, que també; hem de conèixer i donar suport a aquelles organitzacions socials i culturals que
37 realitzin tasques de suport, asesormanet i dinamització a nivell social.

38 Hem d'establir relacions estables amb aquelles organitzacions, germanes o no, dels països d'origen que ens
39 poden ajudar a comprendre millor quines són les motivacions i les característiques socials del jovent immigrant.
40 Hem de ser molt conscients que les condicions i trets socials entre els col·lectius de joves menors marroquins
41 difereix molt del joves universitaris d'Argentina, Xile o Mèxic; que el nivell educatiu i la condició social dels joves
42 que provenen de Bolívia pot variar molt dels joves que venen de la Índia. Hem d'aprofundir i conèixer millor la
43 seva realitat social, el nivell de consciència política i de classe que tenen, així com els seus diferents conceptes de
44 relació i organització social. Finalment, hem d'aprendre a adaptar el nostre discurs, el nostre llenguatge i les
45 nostres propostes per tal de poder arribar de forma eficient a tots ells.

46 La UJCE ha de ser l'intermediari natural per posar-nos en relació amb les Joventuts Comunistes d'aquests països.
47 Hem de donar "acollida" a aquells camarades que ho vulguin, aprendre a donar-los suport, tant en el pla
48 informatiu i de contacte com en el material, intentant reconduir la seva tasca militant en el nou entorn en què es
49 troben.

50 Joves Comunistes marca la seva línia d'actuació a través de dues vies diferents: la participació política i el
51 moviment social. Participació política en aquelles institucions que siguin útils per denunciar qualsevol tipus de
52 discriminació i per proposar mesures concretes i materials per tal d'eliminar les situacions de desigualtat i

1 exclusió que moltes vegades pateixen: ajuntaments, juntes de facultat, consells escolars, consells de la joventut,
2 etc.

3 Moviment social, al qual hem de donar força. L'organització de les persones immigrants ha de tenir tot el nostre
4 suport, actuant de forma respectuosa i intentant que aquestes aglutinin el major nombre possible de persones.
5 L'extensió a altres organitzacions, la solidaritat en defensa dels seus drets i la lluita i denúncia de les situacions
6 d'exclusió social han de ser objectius prioritats. La construcció de marc de treball i coordinació ha de traslladar-
7 se a la multitud de col·lectius que treballen en aquest àmbit, de la mateixa manera que passa amb la resta de
8 fronts de lluita i treball.

9 La lluita contra la fragmentació xenòfoba de la classe obrera i per la seva unitat, potenciant la seva conscienciació
10 i la seva organització, fomentant la integració i la lluita per una vida digna i per la igualtat de drets front a les
11 restriccions que el sistema imposa a la lliure circulació de les persones han de convertir-se en tasques
12 estratègiques de la nostra organització.

13 **Qüestió Nacional**

14 ***Aproximació històrica***

15 A l'hora d'analitzar el fet nacional, en concret el català, hem de tenir en compte, primer de tot, que les nacions són
16 creades per llargs processos històrics, molts cops indeterminats o variables, es a dir amb components
17 espontanis en relació amb la funció i configuració dels Estats, el paper, protagonisme i el grau d'hegemonia de la
18 classe dirigent o l'anomenada "democratització nacional", es a dir, la imposició ideològica d'una minoria sobre
19 amplies capes de la societat amb la finalitat de poder contrarestar les contradiccions que provoca el model
20 productiu capitalista. En aquest últim cas, la substitució, tant a nivell teòric com pràctic, de la lluita de classes per
21 la cooperació entre classes seria una forma de sintetitzar-ho.

22 Hem de tenir present també, el pensament europeu dels últims segles, sobretot a partir de la Il·lustració i la
23 construcció dels Estats moderns liberals, en aquest cas, de l'àmbit mediterrani. Aquesta formació ideològica –
24 que dura tot un segle – beu de fonts com la crítica a la racionalitat exacerbada i l'oposició al pensament il·lustrat
25 per part del romanticisme, tenint com a més clar exponent el romanticisme d'origen alemany (*Sturm und Drang*).

26 Durant aquest període els països del sud d'Europa van ser menyspreats per els seus homòlegs nord-occidentals
27 per temes heretats dels conflictes religiosos entre catòlics i protestants, (segles XVI i XVII: Guerres de Religió,
28 Guerra dels Trenta Anys, etc.) i per una creença en la suposada superioritat del protestantisme sobre el
29 catolicisme romà. Aquest sentiment, si bé és inicialment forà, es assimilat per les elits intel·lectuals dels
30 respectius països del sud europeu degut, en part, a l'aclaparador desenvolupament de les forces productives que
31 es dona en països com França i sobretot Anglaterra durant el període de la Primera Revolució Industrial. Aquest
32 procés estructural, que es dona front a unes dinàmiques socials encara ancorades en l'Antic Règim en un primer
33 moment i, en una segona etapa, front a la manca de rendiment econòmic degut a falta de matèries primeres (com
34 el carbó, el petroli, etc.) acaba finalment en el procés de mundialització o globalització, que té, doncs, els seus
35 orígens ja al segle XV. En aquest context, els països mediterranis presenten moltes similituds i característiques
36 comunes, entres les quals cal tenir en compte el factor geo-estratègic d'aquest mar, que permet el trànsit cap a la
37 colonització del Nord d'Àfrica i, amb la posterior construcció del Canal de Suez, el pas cap a la Joia de la Corona
38 Britànica (La Índia).

39 És en aquest situació que, tornant a l'apartat més estrictament ideològic, cal analitzar la gran presa de
40 protagonisme, en aquest desenvolupament inicial del capitalisme, dels nacionalismes contemporanis. Les seves
41 arrels es troben en el positivisme i en aquest romanticisme que tendeix a recopilar mecànicament una sèrie
42 d'esdeveniments antics i a buscar arrels en un passat que, sense ser un procés purament objectiu, es tendeix a
43 idealitzar. Un bon exemple d'això és el recurrent mite de la "democràcia inicial" a la Corona d'Aragó, en què se
44 subratlla la preeminència del poder de les Corts front el poder Reial fins a la "desfeta" de 1714.

45 Òbviament, el procés de construcció de la identitat nacional catalana no és un cas aïllat; beu, com s'ha dit
46 anteriorment, del positivisme i de la recentment fraguada concepció idealista del món d'origen alemany. Així, a
47 l'època es buscaven similituds amb altres processos. Aquesta és una primera fase del procés, desenvolupada per
48 part de les elits locals. Es tracta d'un procés que té una certa capacitat dialèctica amb el que l'envolta: és capaç
49 transformar-se sense perdre l'essència, adaptant-se a les noves condicions polítiques, socials, econòmiques i
50 inclòs, les religioses. Aquí pot recaure la raó de la seva posterior extensió social, en aquest cas concret, al territori
51 català.

1 Després cal centrar-se en la creació de l'Estat Modern Liberal Espanyol i com el naixent catalanisme hi és
2 partípic. A nivell històric els processos de creació dels Estats Moderns o Estats Nacionals porten, en la majoria de
3 casos, cap a la centralització, recollida de la construcció dels Estats Dinàstics de l'Antic Règim en la seva fase
4 absolutista, concevint-se com a una mesura que podia millorar l'eficiència productiva. El nou paradigma
5 econòmic, el capitalisme, requereix de nous mecanismes de relació (eliminació de duanes, aranzels, etc...), en
6 definitiva, la lliure circulació de mercaderies i capital, inicialment només dins de les fronteres estatals, però més
7 endavant també entre els Estats. En aquest sentit, dins d'Espanya i un cop superada la crisi que va suposar el
8 període de guerres revolucionàries de finals del segle XVIII i inicis del XIX, Catalunya partia d'una situació
9 d'avantatge, en un sentit estrictament econòmic, degut a què havia sofert el que es podria anomenar una certa
10 protoindustrialització, a diferència de la resta de la península. Això, a la vegada, provoca que des del segle XVIII la
11 classe dominant catalana intervingui en els assumptes de l'Estat, en major o menor grau, per ajudar, seguint els
12 seus propis interessos de classe, al desenvolupament del teixit productiu català, el que acaba traduint-se en una
13 empenta important en el moment de la formació inicial de l'Estat Liberal al segle XIX.

14 Amb l'aparició de la indústria moderna, trobem, doncs, una base sobre la qual iniciar el desenvolupament, que a
15 la resta de la península no existia. Aquí es produeix un xoc: desenvolupar un model industrial, que vol dir
16 "apropar-se" a Europa i a la civilització i ambient ideològic que aquesta representa, o continuar amb el model
17 agrícola, en el que es troba sumit la majoria del país. Les onades de romanticisme que recorrien Europa i la seva
18 idealització del passat, sumades a las reticències del govern espanyol a prendre mesures en l'àmbit econòmic que
19 afavorissin els interessos de la puixant burgesia catalana, acaba per provocar una ruptura en certs sectors. Una
20 ruptura però, no en el procés de construcció de l'Estat Liberal, sinó en la construcció del Estat Nacional Liberal,
21 que en termes general, s'estava imposant a la resta de països. Com a detall important, no és fins a mitjans segle
22 XIX que aquesta elit, que anava desenvolupant el catalanisme, comença a utilitzar de forma general el català com
23 a llengua vehicular, que fins llavors era el castellà.

24 Aquest procés centralitzador de l'Estat, fa aflorar diversos regionalismes, cadascún d'ells amb interessos de
25 classe particulars i específics, lligats també amb a l'intent de mantenir estructures socials percebudes en perill.
26 La migració massiva del camp a la ciutat, els processos industrialitzadors i tot el canvi social que això
27 comportava va suposar un shock per a les societats del moment, i la catalana, com a "Fàbrica d'Espanya", no va
28 restar precisament aliena a aquests canvis traumàtics.

29 L'implosió del catalanisme en el sentit modern del terme es dona precisament arrel de la crisi en la construcció
30 de l'Estat Liberal Espanyol. Els principals esdeveniments que contribueixen a aquesta són el període de
31 turbulències que suposa el Sexenni Revolucionari i la Primera República Espanyola (que aplica el Federalisme) i,
32 sobretot, la pèrdua el 1898 de les últimes colònies americanes i d'ultramar (sense comptar les Canàries). És
33 llavors que tot aquest moviment cultural, però no polititzat, que havia estat gestant-se durant les anteriors
34 dècades, pren un nou caire. Es demostra la inoperativitat dels governants i del model d'Estat per a pal·liar una
35 crisi que ja es venia arrossegant des de feia temps, juntament amb els greus canvis, sobretot socials, provocats
36 per el nou paradigma productiu derivat de l'industrialització en una societat conservadora. Com a resposta a tot
37 això, el catalanisme salta a la palestra política amb perfil propi en l'extens període conegut amb el nom de
38 "Restauració Borbònica". Ho fa amb la Mancomunitat Catalana, la Lliga Regionalista de Catalunya, les
39 teoritzacions de Cambó i Prat de la Riba entre d'altres que, finalment i en part contra tot pronòstic, s'aixequen
40 sobre altres concepcions que podrien haver modelat de forma radicalment diferent l'essència de Catalunya, com
41 ara l'anarcosindicalisme de la CNT o una assimilació total del procés de construcció de la nació espanyola.

42 L'anomenat Regeneracionisme va posar al dia el concepte del nacionalisme a les necessitats, molts cops
43 il·lusòries portades de l'idealisme més irracional, en un context mundial que vivia una forta escalada i crisi
44 imperialista que portaria, en gran part degut als nacionalismes estatals, a la Gran Guerra del 14. La Primera
45 Guerra Mundial havia de provocar uns desajustos a nivell geopolític que no serien resolts fins a 1945 i que
46 encara a dia d'avui, amb la desaparició del nucli de poder a l'est (caiguda de la URSS al 1991), tornen a provocar
47 vacil·lacions arreu d'Europa.

48 Amb la consecució de reivindicacions com el govern autonòmic, concedit per la II República, el final abrupte i
49 parada forçada de tot el procés del nacionalisme català que provoca la dictadura del General Franco i la nova
50 Restauració Borbònica arribem als nostres dies. Un dies on, oficialment, les ideologies han mort i l'imparable
51 procés de globalització capitalista planteja nous reptes a la concepció del fet nacional, que fins aleshores ha sabut
52 adaptar-se a les circumstàncies que se li venien a sobre. Actualment, l'amalgama de velles i noves formes
53 nacionalistes, més properes a la patrioteria barata, sense fons de discurs i a l'ús mediàtic per a definir què és
54 impactant o no per al seu desenvolupament, ens deixen davant una nova cruïlla.

1 La nostra proposta

2 Davant d'aquest anàlisi, Joves Comunistes considerem que sí existeix un fet nacional català, diferenciador
3 respecte d'altres pobles que conjuntament formen l'estat espanyol; que aquest s'ha desenvolupat a partir d'uns
4 interessos de classe que no són els nostres; que el nucli ideològic sobre el qual creix, enllaça amb concepcions del
5 món no materialistes, no explícites, no alliberadores; que, tot i això, ha arrelat en la societat catalana, passant a
6 formar part del sistema de creences i pensament, de conducta pública i de la vida social i política d'aquesta.

7 Les nacions, com les llengües, la cultura i els estats són finits i pertorbables. Són variables en el transcurs del
8 temps, es desenvolupen de forma dialèctica, muten, desapareixen o es fonen en una nova creació amb l'esdevenir
9 històric. Joves Comunistes defensem la llengua i la cultura catalanes perquè són una part integral del nostre
10 poble, perquè formen part de la nostra identitat. La identitat de Joves Comunistes és catalana, així com
11 treballadora, internacionalista i comunista.

12 No ens considerem nacionalistes. Perquè front les posicions que posen l'accent en les diferències superficials
13 entre éssers humans, la nostra proposta internacionalista ha de vetllar per assenyalar i enfortir els llaços que
14 realment ens uneixen i aprendre a respectar la riquesa cultural de què els pobles s'han anant dotant durant el
15 transcurs de l'història, sempre i quan aquesta no comporti la violació de cap dels drets fonamentals de les
16 persones.

17 Les actuals elits econòmiques i governants han aconseguit l'hegemonia social i cultural respecte el catalanisme i
18 es per això que actualment cal acceptar determinats elements ideològics si es vol participar al joc de poders
19 dintre de Catalunya. Aquest fet indica, doncs, fins a quin punt les forces explícitament nacionalistes tenen pes i
20 dirigeixen. Hem de ser conscients, que l'esquerra no ha quedat, ni queda al marge. No hem sabut fer créixer un
21 sistema social, polític i de valors contrahegemònic.

22 A Catalunya existeix una realitat cultural diferenciada i nosaltres li defensem el dret a l'autodeterminació. Un
23 dret, no obstant, que ha d'estar sempre liderat pels interessos de classe i que tingui com a prioritat la defensa de
24 la classe treballadora a Catalunya. Hem de lluitar per a que un eventual procés d'autodeterminació no estigui
25 encapçalat per l'oligarquia financera, ja que no correspondria als nostres interessos, enfrontaria els diferents
26 pobles de l'estat i en definitiva dividiria la classe treballadora.

27 Joves Comunistes creiem en la superació de l'Estat de les Autonomies actual, el famós "café para todos", creat per
28 a contentar i defensar els interessos de les respectives elits. Apostem per la consecució de la III República, de
29 caire Federal i des d'una posició de respecte i mútua confiança entre els pobles de l'estat, que faci que el principi
30 de solidaritat de classe sigui el motor de la nova realitat que construïm entre tots i totes.

www.jovescomunistes.cat